

Çöpçatan.Com
Ebru Çamur

ÇÖPÇATAN.COM

EBRU ÇAMUR

CİNİUS YAYINLARI

Ömer Avni Mahallesi, Dümen Sokak, No: 11, B1 kat,
Gümüşsuyu/Taksim
Tel: (212) 528 33 14
<http://www.ciniusyayinlari.com>
admin@ciniusyayinlari.com

Ebru Çamur
ÇÖPÇATAN.COM

BİRİNCİ BASKI: Aralık, 2023

ISBN 978-605-127-----

Baskı ve cilt:
Cinius Sosyal Matbaası
Ömer Avni Mahallesi, Dümen Sokak, No: 11, B1 kat,
Gümüşsuyu/Taksim
Tel: (212) 528 33 14

Sertifika No: 52793

© EBRU ÇAMUR, 2023

© CİNİUS YAYINLARI, 2023

Tüm hakları saklıdır.
Bu yayının hiçbir bölümü yazarın yazılı ön izni olmaksızın,
herhangi bir şekilde yeniden üretilemez,
basılı ya da dijital yollarla çoğaltılamaz.
Kısa alıntılarda mutlaka kaynak belirtilmelidir.

Printed in Türkiye

 Cinius Yayınları

Yazar Hakkında

1977 yılı Denizli doğumlu olan Ebru amur 1998 yılında İstanbul Üniversitesi İktisat Fakültesi'nden mezun olduktan sonra kısa bir süre kurumsal şirketlerde finans alanında çalışmıştır. 2007 yılında TV ve Sinema sektörüne geçmiş, sanat yönetmenliği kariyerine başlamıştır.

İlk deneysel kitabı "Aşka Yürüyenler" olup "21 Günde Ne Kadar Değişebilirsin?", "Lütfen Kişisel Gelişmeyin, Durun!", "Cevher", "Evlat" yayınlanmış diğer kitaplarıdır. Deneysel yazarlık çalışmalarına devam etmektedir.

Bir varmış bir yokmuş... Evvel zaman içinde, kalbur zaman içinde; develer tellal iken, pireler berber iken, ben anamın beşiğini tıngır mıngır salları iken...

Ersin, her gece olduğu gibi cep telefonundaki masal uygulamasından uyumadan önce dinlediği masalı açmış, siyah göz bandını gözlerine takmış, yatak odasının penceresindeki -dışarıdaki sesi içeriye geçirmeyen- kalın siyah perdelerini sıkı sıkıya kapatmış, hatta pencerenin kepenklerini de sıkı sıkıya kapatmış, sakinleştirici koku yayan makinasının tuşuna basmış, siyah nevresimli yorganını da başının tepesine kadar çekip çitten atlayan koyunları saymaya başlamıştı. Bir yandan çitten atlayan koyunları sayıyor, bir yandan da "Bu gece 1250 sayısına gelmeden uyuyacağım kesin." diye düşünüyordu. Ve her gece olduğu gibi bu gece de ertesi gün işte yapacaklarını düşünüyor, düşünürken koyunları kaçta kadar saydığını karıştırıp, tekrar baştan saymaya başlıyor, yatakta bir o yana bir bu yana dönüyor, bir türlü uykuya dalamıyor, ancak sabaha karşı artık yorgunluktan sızıyordu. Cep telefonunun alarmı

çalınca da “Ya ne çabuk sabah oldu!” diye söylenerek güne başlıyordu. Önce sert bir kahve sonra da soğuk bir duşla ancak kendine geliyor, uyanabiliyordu.

Özlem, her gece olduğu gibi başucundaki radyodan masal kanalını açmış, pembiş göz bandını gözlerine takmış, yatak odasının penceresindeki uçuş uçuş olan incecik pembiş perdelerini çekmiş, sabah kuş sesleriyle uyanabilmek için penceresini ve penceresinin kepenklerini açık bırakmış, buhurdanlığındaki suyun içine lavanta yağını damlatıp altındaki mumu yakıp birkaç tane de sandal ağacı kokusu yayan tüsülerini de yakmış, pembiş neversimli yorganına güzelce sarılıp koyunları saymaya başlamıştı. İçinden de “Bu gece beşe kadar sayabileceğim uykuya dalmadan önce, kesin.” diye de tekrarlıyordu. Her gece olduğu gibi bu gece de ertesi gün yapacaklarını düşünüyor, içi içine sığmıyor, yatakta bir o yana bir bu yana dönmekten yorgun düşüp “Anda kal, şimdide kal. Yarını, yarın olunca düşürsün.” deyip yüzünde büyük bir tebessümle uykuya dalıyordu. Sabah, kuşların sesleriyle uyanıp yatağında bir süre onların cıvıdamalarını dinledikten sonra, ağır ağır yatağından kalkar, ayağına pofidik pembe terliklerini geçirirdi. Pencerenin perdelerini açıp temiz havayı içine çekip günün ilk güneş ışıklarının yüzüne vurmasıyla uyanır, tüm mahmurluğunu üzerinden atar, gününe bol köpüklü, bol şekerli yumuşacık bir “Türk Kahvesi”ni içerek başlardı. Tabii önce sıcacık suyun altına kendini bırakıp, tüm bedenini rahatlattıktan sonra.

Ersin’in de Özlem’in de her gece yaptıkları başka bir şey

daha vardı: Baş uçlarındaki komodinin üzerinde duran fotoğraf çerçevesindeki fotoğrafa bakıp gülümsemeleri. Gözlerini kömürden, burnunu havuçtan yaptıkları kardan adamın önünde; birbirlerine sarılıp Ersin’in Özlem’in yanağını öperken çekilmiş çocukluk fotoğrafına uyumadan önce her gece bakıp o ana giderler, ikisinin de kalbinde kelebekler uçuşurdu.

Ersin, Burçin ile Suat Pilav çiftinin tek çocuğudur. Özlem, onlarla aynı apartmanda tam karşı dairelerinde oturan Furkan ile Sultan Dolmasever çiftinin tek çocuğudur. İkisi de aynı gün, aynı saatte, aynı hastanede doğmuşlardı. Bundan sebep iki komşu baba bu çocukları beşik kertmesi yapmaya karar vermişlerdi. Hatta âdet yerini bulsun, olmuşken tam olsun diye Sultan, pembe renkli beşiği komşularına hediye etmiş, böylece iki aile anlaşmaların altına imzalarını atmıştı.

Ersin ile Özlem’in hem bebeklikleri hem de ilkokula gidene kadarki çocuklukları birlikte geçmişti. Yedikleri içtikleri ayrı gitmez, kimse de onları birbirinden ayırmazdı. Arada anne babaları “Bizim damat beyle gelin hanımı birbirinden ayırmak mümkün değil.” diye şakalaşıp birbirlerinin çocuklarını sevip beşik kertmesi yaparak ne kadar doğru bir karar aldıklarını düşünürlerdi içten içe.

Ersin ve Özlem kışın gelmesini ipe çeker, en sevdikleri kartopu oyununu oynayıp kardan adam yapmak için gün sayarlardı. Kışın onları evin içine sokmak çok zor olurdu da anneleri bir yolunu bulmuşlardı. Sobanın üstünde pişirdikleri kestanenin kokusunu duydular mı koşarak

eve gelirler, ballı sıcak sütlerini yudumlarlarken, çıtır çıtır kızarmış kestanelerle ağızlarını doldururlar, sonra da birbirlerine sıkı sıkı sarılıp sıcak sobanın yanındaki kanepede uykuya dalarlardı. Böyle böyle büyümüş ve ilkokula gitme yaşına gelmişlerdi. Zaman su gibi akıp geçmişti...

Ersin’le Özlem ilkokullarının ilk günü el ele tutuşup, sınıflarındaki tahta sıraya beraber oturmuşlardı. O gün ikisi de çok heyecanlıydı. Hem okula başladıkları hem de yeni arkadaşları olacağı için. Mahallelerindeki çocuklar onlarla oynamazdı. “Siz de anne babalarınız da çok gariyorsunuz.” diye onlarla dalga geçer, her ikisinin de kaşları kalın ve ortadan birleşik olduğu için de ‘martı kaşlı, tek kaşlı doğmuş ucubeler’ diye ikisiyle de dalga geçerlerdi. Oyunlarına almadıkları yetmez; arada sapanlarıyla onlara taş atar, yolda yürürken çelme takar, özene bezene yaptıkları kumdan kalelerin üzerlerine su döküp bozar, “Ucubeleri burda istemiyoruz.” diye bağırlardı. Ersin de Özlem de çocukların onlara neden böyle davrandığını bir türlü anlayamaz, kendileri gibi tek kaşlı yani kaşlarının ortası birleşik olan annelerine ve babalarına çocukların neden böyle davrandıklarını sorup anlamaya çalışırlardı. Okulun ilk günü öğretmenleri, sınıftaki öğrencelerine tek tek kendilerini tanıtmalarını istemişti. Sıra Ersin’le Özlem’e geldiğinde her iki de çok heyecanlanmış, sabah evden çıkarken birleşen ve hala bırakmadıkları ellerini daha çok sıkıp, kendilerini tanıtmışlardı.

Onlar kendilerini tanıttığında sınıf öğretmenleri de gülmesini zorla tutmuş, kahkahalarla gülen öğrencilerine

“Çocuklar, lütfen, çok ayıp!” diyerek onları susturmaya çalışmıştı. İlkokullarının ilk gününde başlayan, çocukların onlarla dalga geçmeleri, sürekli devam etti. Çocukların bu davranışları Özlem’le Ersin’in birbirine daha da yakınlaşmalarını ve derslerine dört elle sarılmalarını sağladı. Bu sefer de sınıflarının ‘ucubeleri’ olmalarının yanı sıra sınıfın ‘inekleri’ de oldular. Bu da diğer çocukların yine kendileriyle dalga geçmesine sebep oldu. Hatta o kadar ki onların yanlarından geçerken ‘mööö’ diye seslenip “İneklere bakın, yollarını şaşırmışlar otlamaya tarlaya gideceklerine okula dalmışlar.” diye sürekli onlarla dalga geçiyorlardı. Her geçen gün, dalga geçecek yeni bir şey buluyorlar, Ersin’in ve Özlem’in emdikleri sütleri burunlarından getiriyorlardı.

İşte o günlerde, kendilerine neden böyle isimler koyduklarını ailelerine sormaya başladılar. Ersin; annesi Suat ve babası Burçin’e arkadaşlarının ona sürekli ‘Ersin Bey’ dediklerini, bunu bir türlü anlayamadığını söyledi. Oysaki Ersin kızdı. Aynı soruyu Özlem; annesi Furkan, babası Sultan’a neden sürekli arkadaşlarının ona ‘Özlem Hanım’ dediklerini bir türlü anlamadığını söyledi. Oysaki Özlem erkekti. Böyle zamanlarda kendi isimlerinden sebep türlü türlü problemler yaşayan anne ve babaları, çocuklarının bu sorularına kendilerince cevap verip, çocuklarına koydukları isimlerin problem çıkarabileceğini düşünmemiş olmalarına da hayıflanırlar kendi aralarında dertleşip durur, çocuklarını nasıl bu haylazların elinden kurtaracaklarının yollarını arayıp dururlardı.

Okulda çocukların onlara böyle kötü davranmaları,

sürekli dalga geçilen birer kişi olmalarını anlayamayan Ersin'i, okulda diğer çocuklarla tekme tokat kavga eden sürekli disiplin cezası alan agresif bir çocuğa dönüştürmüştü. Özlem de Ersin'i kavgada diğerlerinden ayırmaya çalışırken arada kaynayıp Ersin'in tekmelerinden yumruklarından nasibini alır, ikisinin yakın arkadaş olduğunu bilen müdire hanımdan güzelce azarları yedikten sonra o da Ersin'le birlikte okuldan uzaklaştırma cezası alırdı. Ersin ne kadar hırçınsa, Özlem de o kadar içe dönük olmuştu. Artık eskisi kadar birbirleriyle oyun oynamıyor, birlikte vakit geçirmiyorlardı. Ersin, Özlem'in kendini savunmuyor olmasına çok kızıyor, onun için de başkalarıyla dövüştüğünden içten içe ona çok kızıyordu. Özlem de Ersin'in kavgacı yanını anlamıyor diğer çocukları durduk yere dövmesine anlam veremiyor, onun yüzünden sürekli dayak yediği ve okuldan uzaklaştırılıp derslerinden ve öğretmeninden uzak kaldığı için içten içe ona çok kızıyordu.

Anne ve babaları çocuklarındaki değişimi gördükleri ve ilgilerini başka yerlere çekebilmek için Ersin'i çok istediği karate kursuna, Özlem'i de çok istediği resim kursuna gönderdiler. Ersin, karateyi öğrenir öğrenmez, okulda kendisiyle dalga geçen arkadaşlarını bir temiz dövüp hastanelik etmişti. Bu olaydan sonra artık ne ona ne de Özlem'e okulda kimse yanaşamaz olmuştu. Hatta sınıfın popüler kızları, Ersin'i aralarına bile almışlardı. Okulda hem istediklerini korkutabiliyorlar hem de tüm derslerinden en yüksek notları alan Ersin'e ödevlerini yaptırıp sınavlarda Ersin'in verdiği kopyalarla güzel notlar alabiliyorlardı. Ersin hem-

cinsleri tarafından kabul gördüğü için çok mutlu oluyor, onlar ne derse sorgulamadan yapıyordu. Bunların arasında Özlem'le isminden dolayı dalga geçmek bile vardı. Özlem ise Ersin'in önce onun yanında oturmaktan vazgeçip sınıfın popüler kızlarıyla oturmaya başlaması, onlar gibi giyinip onlar gibi davranmaya başlamasından sonra iyice içine kapanmış, iyice yalnız bir çocuk haline dönüşmüştü. Bu hale gelmesinde, sınıfın haylaz oğlanlarının onu sıkıştırıp, tartaklayıp zorla ödevlerini yaptırılmaları da etkili olmuştu.

Ersin ve Özlem liseye kadar beraber aynı sınıfta okumuşlar, Özlem'in ailesinin işinden dolayı başka bir şehre taşınmaları sebebiyle ayrı düşmüşlerdi. Özlem apartmanlarından taşınırken Ersin çok ağlamış, ne kadar üzülüğünü kimseye belli etmemek için kendisini odasına kapatmıştı. Özlem vedalaşmak için Ersin'in odasının kapısına geldiğinde Özlem'in ağlamasına rağmen başına kadar çektiği yorganın altından çıkmamış "Sulu göz, git, defol! Seni görmek istemiyorum." diye yattığı yerden bağırmıştı. Giderken Özlem, kapının altından elinde tuttuğu zarfı içeriye doğru itip "Hoşça kal..." diyebilmiş, koşarak evden çıkıp hareket etmek için bekleyen anne ve babasının olduğu arabaya binmişti. Ersin, bir süre daha yatağın içinde kalmış "Yine de gitmemiştir, bırakmamıştır beni, birbirimize öyle söz verdik." diye içinden söyleyip siyah nevresimli yorganın altından göz ucuyla bakıp odasının kapısının penceresinde Özlem'in gölgesi var mı, diye kontrol etmişti. Gittiğinden emin olunca yatağından kalkıp sessizce döktüğü gözyaşlarını silip, Özlem'in kapının altından odasının içine attığı

zarfı açmıştı. Pembe bir kalbin içine yazdığı “Ersin, seni seviyorum.” yazısını okuyunca sinirlenmiş, kâğıdı parparça etmiş, parçalarını da Özlem’in gitmekte olduğu arabanın arkasından savurmuştu. Oturduğu arka koltuğun camından Ersin’i gören Özlem, önce heyecanlanmış, havada savrulan pembe boyalı kâğıt parçalarını görünce gülümsemesi ağlamaya dönüşmüştü. İşte o gün, o an, her ikisi de kendi kendilerine yemin ettiler, bir daha asla birbirlerini düşünmeyeceklerine ve birbirlerini unutacaklarına dair... Kendilerine verdikleri yeminler böyleydi de gerçekler hiç de böyle olmamıştı. Birbirlerini düşünmeden, özlemeden geçirdikleri; bırakın bir gün, bir an bile olmamıştı.

Özlem’in ailesiyle birlikte başka bir şehre taşınmasından sonra, her ikisi de dört elle derslerine sarılmışlar, her ikisi de üniversitede çocukluklarından beri hayal ettikleri bilgisayar mühendisliği bölümünü okumuşlardı. Ersin Boğaziçi Üniversitesi’nde, Özlem ise ODTÜ’de. Her ikisi de üniversiten mezun olmakla kalmamış, dijital işletim sistemleri ve algoritmalar üzerine yüksek lisanslar yapıp bölümlerini birincilikle bitirip okullarının medarıiftihar listesine girmişlerdi.

Mezun olur olmaz, onlarla çalışmak isteyen şirketler onları havada kapmışlardı. Ersin bir süre Türkiye’nin önde gelen teknoloji şirketlerinden birine başlamış, kısa sürede hem zekâsı hem de güzelliğiyle şirketin popüler çalışanı olmuştu. Güzelliğinin ve zekâsının türlü türlü kapıları açtığını fark eder etmez de bunu ince zekasıyla kullanmış, çalıştığı şirkette kısa bir süre içerisinde iyi bir pozisyona

gelmişti. Ersin, çirkin bir ördek yavrusuyken; herkesin beğendiği sarışın, mavi gözlü, 34 beden bir kadın haline dönüşüvermiş, üniversiteden en yakın arkadaşı Sabır bunun için çok yardımcı olmuştu. Çocukluğundan beri görünenin aksine erkeklerle daha kolay anlaşabilen Ersin’in en yakın arkadaşı da Sabır olmuştu. O da tabii isminden dolayı mustarıplerdendi. İsmiyle hiç mi hiç alakası olmayan sabırsız afacan bir erkek çocuğuydu Sabır.

Özlem, üniversiteden mezun olduktan sonra Türkiye’nin önde gelen bir siber güvenlik şirketinde çalışmaya başlamıştı. Zekâsı ve yakışıklılığıyla şirketin en popüler çalışanı olmuştu. Özlem’in; çirkin ördek yavrusundan kaslı, bakımlı, tabiri caizse filinta gibi bir delikanlıya dönüşmesi, üniversiteden en yakın arkadaşı Söz’ün sayesinde olmuştu. Oysa Özlem’in hiçbir şey umurunda değildi, siber suçluları yakalamak dışında. Çocukluğunda, ona haksızlık edip onu hırpalayan çocukların cezasını o dönemde vermemişti ama artık durum farklıydı. Masum insanların canını acıtan suçlularla mücadele edip cezalarını verebilecek kadar güçlüydü artık. Her şeye rağmen Söz, Özlem’in altından girip üstünden çıkmış, onu eli yüzü düzgün bir hale getirmişti. Getirmişti de ne kadar yakışıklı ve popüler olduğundan Özlem’in haberi bile yoktu. Olsa da zaten umurunda değildi. Varsa yoksa tek derdi suçluları yakalamaktı. Söz de isminden dolayı türlü türlü problemler yaşamış bir kızdı. Onun da ismiyle uzaktan yakından alakası yoktu. En önemli özelliği verdiği hiçbir sözü tutamamasıydı.

Ersin de Özlem de bir süre sonra çalıştıkları işlerden

sıklıma başladı. Çünkü yaptıkları işlerde artık keşfedilecek, öğrenilecek ya da çözülecek bir problem kalmamıştı. Ersin'in kavgacı ve agresif davranışları şirket içinde sorun da yaratmaya başlamıştı üstelik. Sürekli çalışıyor olması, hayatında hiçbir erkek arkadaşının olmaması şirketteki rakiplerinin hem gözüne batıyor hem de kız kurusu diye arkasından dalga geçilmesine sebep oluyordu. Onun zayıf noktalarına basmaya çalışıyorlardı. Özlem de çalıştığı şirkette sürekli çalışıyor, şirketin hiçbir sosyal etkinliğine katılmıyor, tüm bu etkinlikleri vakit kaybı gördüğünü her seferinde etrafında iş için mecburen konuşmak zorunda kaldığı iki üç kişiye sıklıkla söylüyordu. Bu kadar çok çalışması ve asosyalliği rakiplerini rahatsız ediyordu. Arkasından “İnek gelmiş, inek gidecek.” diye konuşuyorlar, aynı ilkokuldaki arkadaşları gibi ‘mööö’ diye sesler çıkarıyorlardı. Bir gün ikisinin de canına tak etti ve işlerinden istifa ettiler.

Özlem, devletten gelen teklifi kabul edip siber suçlularla mücadele bölümünde çalışmaya başlamıştı. Büyük şehirde yaşamaktan da sıkılmıştı. Sürekli acelesi olan, oradan oraya koşuşturan insanların davranışları ona zaten çok manasız geliyordu. Neden şikâyet ettiklerini, bir türlü anlayamıyordu. Özellikle de son model arabalara binip ve lüks sitelerde oturabilmek için bankadan kullandıkları ömür boyu ödemek zorunda oldukları kredi ödemelerini. Zaten işini ofise gitmeden de yapabilecekti. Büyük şehirde kalması için hiçbir sebebi kalmamıştı. Anne ve babasının yaşadığı sahil kasabına, onların yanına yerleşti. Orada

sevdiği çiçek bahçesiyle ilgilenebilecek, kuş sesleriyle uyanabilecek, denizde balıklarla yüzebilecek, annesinin sevdiği yemeklerini her gün yiyebilecek, babasıyla her gün satranç oynayabilecek, evlerinin bahçesindeki atölyesinde resimlerini yapabilecek, dalgaların sesini dinlerken en sevdiği spor ‘taichi’yi de yapabilecekti. Bir de tabii, kasabanın okulundaki çocuklara bilgisayar ve resim dersleri verebilecekti. En çok da bu ders verme konusu onu heyecandırıyor. Çocuklarla vakit geçirmeyi çok seviyordu. Bir insan hayatta daha ne isteyebilirdi ki? Yatağının baş ucundaki komodinin üzerinde duran Özlem’le çekildikleri fotoğrafın olduğu çerçeveyi valizine koyarken bu soruyu soruyordu. “Ne mi isterdim?” dedi kendi kendine. “Ersin’in elini çocukluğumuzdaki gibi tutabilmek.” diye de yanıtladı. Bir an yine kalbinde kelekler uçuştı. Sonra Ersin’in okulda diğerleriyle bir olup günlerini nasıl zehir ettiğini hatırladı. Yıllardan beri Ersin’i sosyal medyadan takip ediyordu. Havalı ve zengin arkadaşlarıyla nerede akşam orada sabah geziyor gününü gün ediyordu. Belli ki onu çoktan unutmuştu. Böyle zamanlarda Özlem çok sinirliyor “Bir gün seninle hesaplaşacağız küçük hanım!” diye kendi kendine söylüyor.

Ersin istifasını basıp lüks bir plazadaki lüks ofisinden pılını pirtısını topladıktan sonra iyice hırslanmıştı. “Kız kurusu nedir? Size göstereceğim...” deyip, kendini lüks bir semtteki lüks bir plazadaki evine kapatıp haftalarca çalıştı. Hummalı bu çalışmasının sonunda ‘ÇÖPÇATAN’ adını verdiği internet sitesini kurdu. Sloganına da “Bir di-

lek tuttum, sen gerçek oldun.” yazıp internet sitesini aktif hale getirdi. Yalnızlıktan mustarip olan, aradığı aşkı bir türlü bulamayan yalnız kalplere çok kısa sürede ulaşmayı başardı. Aşkı arayanları buluşturan bu internet sitesinin haberleri, internet dünyasına bomba gibi düştü. Ersin eğitimini aldığı algoritmalar üzerine uzun vakittir çalıştığı için, bildiği ne varsa bu internet sitesini programlamak için kullanmıştı. Aradığı aşkı bulabilmek için çare arayan yalnız kalpler çok kısa sürede Ersin’in Çöpçatan adını verdiği internet sitesine üye olmaya başladılar. Kısa bir süre sonra da yorumlar gelmeye, internette her yerde Çöpçatan.com konuşulmaya başlandı. Herkes aradığı aşkı nasıl kolaylıkla bulduğunu anlatıyordu. Ersin’in işleri bir anda o kadar büyüdü ki, sevdiği o lüks semtlerdeki lüks plazaların birinde büyük bir ofis tutması gerekti. Dergilere röportajlar veriyor, televizyon programlarına konuk oluyordu. Yılın en başarılı iş kadını diye hakkında konuşuluyordu. Ersin’in şöhreti artıyordu; ancak ne yaparsa yapsın kendine uygun bir eş bulamıyordu. Kendine eş bulmak için yarattığı Çöpçatan sisteminden bile. Bu durum hem içindeki yalnızlığın hem de hırsının artmasına sebep oluyordu. Bu dünya üzerinde elbet birisi vardı âşık olabileceği... Vardı ve onu bulacaktı. Gece gündüz kurduğu sistem üzerine çalışıyor kendine uygun eşi bulmak için sisteme yeni güncellemeler ekliyordu. Her ne olursa olsun, beyaz atlı prensini bulacak ve bir araya geleceklerdi. Masal ne olursa olsun mutlu son ile bitecekti. O kadar!

O gece yine ofisteki masasının başında çalışmaktan

yorulup uyuyakalmıştı. İşte o gecenin sabahı, cep telefonuna Çöpçatan.com’dan bir mesaj geldi. Gelen bildirim mesajının sesiyle uyandı. Bu uyarı sesini kendi seçmişti. Zınk diye gözlerini açtı. Telefonunu uyku sersemi halde almaya çalışırken sandalyesinden düştü, düştüğü sırada masaya tutanayım derken masadaki kahve dolu bardağı üzerine döktü. Sinirden iyice köpürüyor, bir taraftan da telefonuna sürünerek ulaşmaya çalışıyordu. Sağa sola söylenerek bakındı, bir süre telefonunu aradı ve sonunda cep telefonuna ulaştı. Gelen mesajı okudu. Mesajda “Size uygun bir aday var.” yazıyor, mesajın sonunda da pembe kalpler uçuyordu... Ersin “Allah be! Sonunda, sonunda başardım.” dedikten sonra sevinç çığlığı atıp yerinde dans etmeye başladı. Beş on dakika dans ettikten sonra sakinleşip hemen adayın özelliklerini öğrenmek için bilgisayarının başına oturdu. Bilgisayarını açmak için hızlıca ‘kardanadam’ olan şifresini yazdı. Beyaz atlı prensinin yüzünü büyük ekranda görmek istiyordu. Yıllardan beri beklediği büyük aşkının yüzünü... Sisteme girer girmez neredeyse şok geçiriyordu. Her şey hayal ettiği gibiydi hatta hayallerinin ötesindeydi. Bu adam cennetten yeryüzüne inmiş gibi bir şeydi. Hemen Sabır’ı arayıp hızlı hızlı olanları anlattı. Olanlara o da inanmadı. Herkes gibi Sabır da aradığı aşkı Çöpçatan.com sitesinden bulmuştu. Söz’le bir araya gelmeleri bu site sayesinde olmuştu. Ersin’in kendi kurduğu çöpçatanlık sitesinde hala aradığını bulamamasında bir tuhafılık buluyordu ki hayallerinin ötesinde bir adamla sistemin Ersin’i eşleştirmesine çok sevindi.

Çöpçatan.com 'un ününün ve başarısının artmasıyla, web sitelerine yapılan siber saldırıların da sayısı artmıştı. Sabır, bundan dolayı Ersin'in uygun eşi bulamadığını düşünürken uygun adayın bulunması için rahatlatmıştı. Demek ki sistem, siber saldırılara rağmen tıkır tıkır işliyordu. Sevindiği şeyler yalnızca bunlar değildi Sabır'ın. Aradığı eşi bulunca Ersin, biraz sakinleşecekti de. Ersin, bu iş için gecesini gündüzüne katmış, istediğini bulamayınca iyice agresifleşmiş hatta agresiflik konusunda zıvanadan bile çıkmıştı. Onu çok sevdiğinden ve kırmak istemediğinden sesini çıkarmıyordu Sabır. Ama ismi gibi sabırlı biri de değildi ki... Olsa ne olurdu, sabır taşı olsa da çatlardı Ersin'in davranışları karşısında.

Ersin havalarda uçuyordu. Beyaz atlı prensi 'Ata' ile hemen iletişime geçti. Üstelik ismi de normal bir erkek ismiydi. Buna ayrıca mutlu olmuştu. Ata ile Ersin arasında o gün itibariyle tatlı romantik yazışmalar başladı. Kısa sürede de yazışmaları aşk dolu hale geldi.

Özlem, kasabadaki hayatından çok mutluydu. Siber suçluları yakalıyor, kasabadaki okulda dersler veriyor, atölyesine kapanıp resim yapıyor, doğada bol bol vakit geçiriyordu. Annesinin yemeklerini yiyor, babasıyla satranç oynuyor, bahçesindeki çiçeklerle ilgileniyordu. Arada sırada Söz onu ziyaret etmeye geliyordu. Onun dışında da başka arkadaşı yoktu. Ailesi çocukluğundan beri Özlem'in bu hallerine alışık olduğundan durumu hiç garipsemiyorlardı. Arada sırada "Oğlum, acaba evlensen mi?" diye soruyorlar, Özlem'in bu konuyla hiç ilgilenmediğini görünce

bir daha sormaktan vazgeçiyorlardı. Onlar da oğullarının hala Ersin'i sevdiğini biliyorlardı. Taşındıktan sonra aylarca Ersin diye ağladığını hala unutmamışlardı.

Annesi, Özlem'in odasını toplarken, Ersin'in gazetelerde, dergilerde çıkan haberlerini sakladığını görmüştü. Buna bir yandan sevinmiş "Hala umut var." diye bir yandan da üzülmüştü. Üzüntüsünün sebebi ise Ersin'in artık şehirli, şımarık kızlardan biri oluşuydu ve oğluna bakması neredeyse imkansızdı. Elbette bir mucize olmasının dışında... Bu mucize için Furkan'ın yapamayacağı şey yoktu. Bir anne, evladı için neler yapmazdı ki...

Özlem Ersin'i yıllardır sosyal medyadan takip ediyordu. Çöpçatan.com sitesinin kurulmasından bir süre sonra siber suçlularla mücadele eden bir uzman olarak kolaylıkla web sitesinin işletim sisteminin içine sızmış, Ersin'in nasıl bir erkeğe âşık olmak istediğinin tüm ayrıntılarına ulaşmış, Çöpçatan.com sistemine de birkaç ufak müdahale yapıp sistemin Ata ile Ersin'i eşleştirmesini sağlamıştı. Bunları planlarken çok da eğlenmişti. "İntikam soğuk yenen bir yemektir küçük hanım." diye de içinden söylenip kıs kıs gülmüştü.

Çöpçatan.com sitesi Özlem'le Ersin'i eşleştirdiğinde ilk mesajı o yazmıştı. "Merhaba, bir dilek tuttum, sen gerçek oldun. Ben Ata." O gün bugündür de romantik romantik yazıyorlardı. Özlem, Ersin'i çok iyi tanıdığı için onu nasıl elinde tutacağını iyi biliyor, kedinin fareyle oynadığı gibi onunla oynuyordu. İşlerinin yoğunluğunu, kendisinin bir çocuk cerrahı olduğunu, sürekli ameliyatlarda olduğu için

kendisinin de çok istemesine rağmen görüntülü telefon görüşmesi bile yapamadığını, onunla buluşmak için can attığını söyleyip duruyordu. Söz ile Sabır'ı da Çöpçatan.com sitesinde eşleştirmiş, Ersin'in hayatında ne var ne yok kolaylıkla öğrenir olmuştu. Söz'ün geveze sevgilisi Sabır'ın ona Ersin ile ilgili anlattıklarını o da Özlem'e anlatıyordu. Elbette Ata'nın kim olduğunda, Ersin'in Özlem için ne anlama geldiğinden kimsenin haberi yoktu. Ersin'in şirketinde işler o kadar çoktu ki Sabır işlere yetişemiyordu. Üstelik Ersin'in de agresifliği çekilemezdi. Bu sebeple Söz'ü, Ersin'in kişisel asistanı yapmıştı. Bu da Özlem'in ekmeğine yağ sürmüştü.

Günlerden bir gün, Çöpçatan.com'un rakip şirketi 'Görücü Bacı' Çöpçatan.com'un web sitesine siber saldırıda bulunup siteyi çökertti. Tüm sistem birbirine girdi. Ersin ne yaptıysa sistemi düzeltemedi. Müşteriler delirmiş gibi çağrı merkezini arıyorlardı. Sistem resmen çıldırmıştı. Yetmiş yaşındakilerle yirmi yaşındakileri, kadınlarla kadınları, erkeklerle erkekleri eşleştiriyor, kim hangi özelliği istemiyorsa onları bir araya getiriyordu. Bu bir skandaldı ve şirketinin batışına sebep olabilirdi. Üstelik çok yakında şirketin çok büyük bir 'Seven kalpler buluştu.' temalı balosu olacaktı. Ersin, orada aradığı aşkı Ata'yı bulduğunun açıklamasını yapacak, Ata'yla bol bol fotoğraflar çekecek, kendisiyle ilgili yapılan dedikodulara son verecekti. Terzi kendi söküğünü dikemedi. 'Yalnız Prenses' diye her yerde haberleri yapılıyor, şirketinin güvenilirliği sorgulanıyordu. Bu baloda bir de piyasaya sunacağı gelişmiş Çöpçatan.com

uygulaması hakkında büyük bir sunum da yapacaktı. Böylece tek Türkiye'de değil dünyada da ismi yankılanacaktı. Tüm dünyada, eşlerini arayan yalnız kalpleri buluşturacaktı 'Çöpçatan Ersin'. Fakat kurduğu tüm hayalleri suya düşmek üzereydi.

Ersin ve tüm ekibi, siber suçlularla mücadele edecek birini harıl harıl aramaya başladı. Hayalleri suya düşmezdi buna asla izin vermeyecekti. Bu konunun uzmanı olarak herkes tek bir isimden bahsediyordu: Özlem Dolmasever. Ersin, bu bilgiyi öğrendiğinden beri kulaklarına inanamıyordu. Yıllardan beri görmediği, kendisini terk edip giden -üstelik gitmeyeceğine söz verdiği halde- tek kaşlı, o çirkin Özlem'in ellerindeydi kurtuluşu. Ona olan öfkesi hala geçmemişti. Hem nereden bulacaktı ki onu? Sanki yer yarılmış da içine girmişti. İnternette o kadar aramasına rağmen onu bulamamıştı. Onu didik didik arayıp bulamamasına "Silik bir şeydi zaten, iyice silinip gitti işte." diye hem sinirlenmiş hem de onu bir türlü bulamadığı için üzülmüştü. Çünkü bu dünya üzerinde onu tek anlayan kişiydi o.

Özlem, Ersin'in son çaresi olamazdı. Başka bir uzman bulabilmek için çok uğraştı. Fakat tüm oklar Özlem'i gösteriyordu. Üstelik zaman daralıyor, şirketinin çağrı merkezine gelen müşterilerin şikayetleri de bir çığ gibi artıyordu. Sistem en son; yılanlardan korkan bir erkekle piton yılan besleyen bir kadını eşleştirmiş, zavallı adam yılanı görünce korkusundan altına sıçmıştı. Bu olanları da birisi videoya çekip çoktan internet ortamında yaymıştı bile. Rezillik de bir çığ gibi büyüyordu. Ersin iyice çaresiz

kaldı ve hiçbir şekilde telefonla ya da e-postayla ulaşamadığı Özlem’le görüşebilmek için yaşadığı ıssız kasabaya, ayağına kadar gitmek zorunda kalmıştı.

Zaman aleyhine çoktan işlemeye başlamıştı, vakti o kadar azdı ki asistanı Söz’den kasabaya ulaşım için deniz uçağı ayarlamasını istedi. Kaybedecek bir dakikası bile yoktu. Hem balonun tarihi yaklaşıyor hem sistem çöküyor hem de Ata ile buluşma hayalleri suya düşmeye başlıyordu. Felaketine adım adım yaklaşıyordu.

Söz’ün ayarladığı deniz uçağının pilotu, Özlem’in kasabada ders verdiği çocuklardan birinin annesiydi. Özlem, Ersin havalanmadan önce pilotla görüşüp Ersin’i havada bir güzel yormasını istedi. Şöyle güzeltene midesi ağzına gelsindi. Finali kusarken de yaparsa şahane olurdu. Kaptan pilot “O iş bende.” diye gülümseyerek Özlem’in yanından ayrıldı. Onun ardından Özlem, uçaktan inenleri denizden alan iskelede bekleyen hızlı teknenin kaptanının yanına gitti. O da resim dersi verdiği öğrencilerinden birinin babasıydı. Özel bir misafirin geldiğini, kendisine en özel muamelenin yapılmasını istediğini, karaya ulaşana kadar şöyle güzel bir deniz suyunun tadını bakmasının iyi olacağını söyledi. Kaptan, “Anlaşıldı, tamam.” dedi gülümseyerek. Özlem, kaptandan ayrıldıktan sonra kasabanın tek taksi şoförünün yanına gitti. O da matematik dersi verdiği başka bir çocuğun annesiydi. Durumu anlattı. Lastiğinin patladığı için onu alamayacağını başka taksi de bulamayacağını, paşa paşa kasabanın öteki ucuna yürümesi gerektiğini söyleyip en uzun yolu tarif etmesini

hatta biraz çamurlu tarlalardan da geçecek şekilde evinin yolunu tarif etmesini rica etti. O da “Tamam, anlaşıldı.” deyip gülümsedi.

Özlem kıs kıs gülüp “İntikam soğuk yenen bir yemektir, güzelim. Benim sana ellerimle özene bezene çizdiğim kalbimi hem de pembe kalbimi yırtıp atmak ne oluyormuş göreceksiniz Ersin Hanım!” diye söylenerek yürüyüp bisikletini aldı. En sevdiği eve gidiş yolu olan çiçek bahçelerinin arasından geçen yolda bisikletini sürüp ıslık çala çala evin yolunu tuttu. Keyfine diyecek yoktu.

Eve gelir gelmez, resim atölyesindeki bilgisayar monitörlerinin olduğu odaya geçip masasını topladı. Ortada herhangi bir delil bırakmamalıydı. Ersin cin gibiydi. Üstelik hafife alınacak zekâsı da yoktu hani. İçerisini havalandırmak için kapıyı açtı ve hızlıca duşa girdi. Suda vakit geçirmeyi çok sevdiğinden düşün altındaki suda ne kadar vakit geçirdiğini unuttu. Duşunu bahçeye, çiçeklerinin arasına bir yere yapmıştı. Böylece duşta kullandığı suyu, bahçesini sulamak için kullanabiliyordu. Özlem Ersin’in “Özleeeeem duymuyor musun ya beni?” diye kükremesiyle kendine geldi. Buğulanmış duşun camını temizleyip telaşla “Duydum ya!” diyebilirdi. Buğulu camın arkasından bile Ersin’i görmek onu heyecanlandırmıştı. Fakat heyecanını kesinlikle belli etmemeliydi. Ersin onun düşmanıydı ve o da bir savaştaydı. “Bağırıp duracağına şuradaki havluyu uzatsana!” deyip Ersin’in şaşkınlıkla uzattığı havluyu aldı, beline dolayıp duştan çıktı. Ersin havluyu uzatırken Özlem’e bakmamak için arkasını döndü. Özlem, bir yandan saçlarını kuruyor

bir yandan da Ersin'i süzüyordu. Topuklu ayakkabıları çamur içindeydi, üstelik birinin de topuğu kırılmıştı. Saçı başı dağılmış, eteği de yırtılmıştı. Gülmemek için kendini zor tutarak "Hayırdır bu ne hal? Savaştan çıkmış gibisin. En son hatırladığımda böyle pasaklı bir kız değildin." demesiyle Ersin bir hışımla döndü. Dönmesiyle nutkunun tutulması bir oldu. Karşısında tek kaşlı, sivilceli, dişlerinde diş teli olan, kalın çerçeveli, kavanoz camlı gözlükler takan Özlem gitmiş; yerine kaslı, inci gibi dişli, pürüzsüz tenli, yemyeşil gözlerinin altına sanki sürme çekilmiş gibi duran antik Yunan Tanrılarından hallice biri duruyordu. Biri değil taş gibi bir erkek duruyordu. Kekeleyerek "Ne pasaklısı ya!" dedi. "Buraya gelene kadar başıma gelmedik şey kalmadı bu lanetli kasabanızda." "Ay bir de kusura bakma ama leş gibi kokuyorsun!" diye burnunu kapatıp söyleniyor gibi yaptı Özlem. Şöyle baştan aşağı Ersin'i hızlıca süzdü. Dizleri de yaralanmıştı. Belli ki bir yerlerde düşmüştü. Üstü başı kustumuk içinde ve sırlısklamdı.

"Ya, kokarım tabii! Deniz uçağında kustum. Hız teknesinde kaptan, amacının suyun üstünde gitmek olduğunu unuttu ve suya bata çıka dümdüz denizde rezil etti bizi. Kasabanın tek taksicisinin lastiği patlamış, yürümem gerektiğini söyledi. Tarlaların içinden çamura bata çıka yürüdüm. En son da ineklerin sıçtığı boka düştüm. O da her şeyin üstüne tüy dikti." dedi sinirli sinirli. Özlem yine gülmemeye çalışarak "Geç şurada bir duş al, sana temiz havlu getireyim. Leş gibi kokuyorsun ya, burnumun direği kırıldı be!" deyip içeri doğru havlu almak için adımını attı.

Arkasından Ersin bağırdı: "Ya, burda böyle ortalık yerde mi duş alacağım? Ya birisi beni görürse?" Özlem döndü, baştan aşağı Ersin'i süzüp sanki boka bakar gibi bakıp "Merak etme kimse bakmaz sana, rahat ol. Milletin aklıyla zoru mu var? Zaten buraya kimse giremez merak etme. Haydi gir duşa ya, kokarca gibi koku yayıyorsun etrafa." dedi. Ersin bu kadar aşağılanmaya daha fazla dayanamadı, üstündekileri çıkarıp hemen kendini ılık suyun altına bıraktı, hızlı hızlı yıkandı. Özlem'in getirdiği havluya sarılıp duştan çıktı. Hemen işini halledip döneceğini düşündüğü için yanında hiçbir şey getirmemişti. Bir süre havluya sarılmış halleriyle birbirlerine bakakaldılar. Sonra Ersin: "Ya ne bakıp duruyorsun yüzüme öyle mal mal? Kıyafetlerinden versene giyineyim, çok vaktim yok. Hadi!" deyip atölyenin ortasında duran tablonun arkasına geçti, kurulandı. Özlem'in kendi gardırobundan getirdiği kıyafetlerini hızlıca giydi. Neredeyse çuval gibi oldu getirdiği kıyafetler Ersin'e ama şu an güzelliğini düşüneneği vakit değildi. Giyinir giyinmez tablonun arkasından çıktı ve giyinmekte olan Özlem'i arkasından gördü. "Hadisene ya, biraz çabuk olsana! Vaktim yok diyorum, hala giyine-memişsin." diye tersledi onu.

Özlem, her zamankinden daha yavaş davranıyor, hava kararınca deniz uçağının kalkamayacağını bildiği için işleri ağırdan alıyordu. "Bu ne ya tepemde 'dır dır..' Kendime gelemedim daha kahve içmem lazım." deyip kahvesini hazırlamaya koyuldu. Ağır ağır kahvesini hazırladı. Sonra da kahve fincanını alıp bahçedeki salıncağına oturup

çiçeklerinin arasında yavaş yavaş sallanmaya ve kahvesini küçük yudumlarla sallana salana içmeye başladı.

Ersin Özlem'i büyük bir şaşkınlıkla izliyordu. İçeriden "Ya, sağ ol!" dedi bağırarak. "Yavaş biraz ama. Ne kadar koca sesin var senin ya? Hem pasaklı hem de kabayım." diye söylendi Özlem. "Ne, ben mi kabayım, koca sesliyim?" diye sinirli sinirli sordu Ersin. "Yok ben. Geldiğinden beri bağırp çağırıyorsun. İlk defa geldiğin eve hem elin boş geliyorsun hem de leş gibi kokarak pislik içinde geliyorsun. Bir de patronummuş gibi 'Haydi, haydi!' deyip duruyorsun sabahın köründe."

Ersin iyice sinirlendi, kaşı gözü oynamaya başladı. "Yahu, ne sabahın körü? Saat olmuş beş. Akşam oluyor be!" "Olabilir, ben daha yeni uyandım. Duşa girdim. Sonra tepemde sen bittin. Yok 'Haydi çabuk duştan çık.' da yok 'Üstüme kıyafet ver.' de. Babanın uşağı mı var kızım burada?" diye sinirlenmiş gibi konuştu Özlem. Ama konuşması bile yavaş yavaştı. Kelimelerinin arasında derin nefesler alıp birkaç dakika bekliyordu. Oysaki sabah beşte uyanmış, güneşi selamlamak için taichi yapmış, denizde bir saat yüzmüştü bile.

Özlem'in bu yavaşlığı Ersin'i daha da sinirlendirmişti. "Ben kabayım öyle mi? İnsan evine gelen misafirine böyle mi davranır? Bir kahve bile ikram etmedin bana, asıl kaba sensin."

Özlem tüm sakinliğini koruyarak başını bile çevirmeden "Kahve orada, istersen yap, iç. Allah Allah! Eşşek kadar olmuşsun, her halde kendi işini kendin yapabilirsin."

diye söyleyince Ersin ne cevap vereceğini bilemez halde "Tamam be!" deyip kahvesini yapıp bir yere oturdu. Sakin olmalıydı, bu bir krizdi ve bu krizi yönetmeliydi. İşin sonunda dünya çapında bir marka olmak ve en önemlisi de Ata vardı. Kahvesini içerken atölyedeki tablolar dikkatini çekti. Ne kadar güzellerdi. Etkilenmişti. Özlem de uzaktan Ersin'i izliyordu hayran hayran. Ersin üzeri kapalı olan tablonun üstünü tam açıp bakacaktı ki, Özlem koşarak olduğu yerden geldi.

-Hop ne yapıyorsun ya böyle?

-Ne mi yapıyorum?

-Evet ne yapıyorsun?

-Tablona bakacaktım.

-İzin aldın mı?

-Ne izni?

-Bayağı, bakmak için izin?

-Senden izin mi alacağım?

-Evet, tabii ki alacaksın.

-Nedenmiş?

-Çünkü burası benim özel alanım ve sen de bir yabancıydın. Eşyalarımın bakmak için izin istemelisin. Bunu da mı ben öğreteceğim sana? Sonra da 'Ben mi kabayım?' diye söylen dur.

-Pardon, ben mi yabancıyım?

-Evet burada başka kimse var mı?

-Hayır, yok.

-Eeee, o zaman?

-Ya biz seninle aynı gün doğmadık mı, birlikte büyü-

medik mi? Hatta beşik kertmesi değil miyiz biz?

-Ya sen masallarda mı yaşıyorsun kızım? Aynı günde doğduk, birkaç yıl beraber büyüdük ve ailelerimiz şakadan bizi kertti diye tanıdık mı olmuş olduk? O iş masallarda oluyor güzelim. Kendine gel!

-Ya sen neler söylüyorsun böyle, diye iyice sinirlendi Ersin.

-Ya Türkçe de mi anlamıyorsun? Biz seninle iki yabancıyız. Evet, Ersin Hanım. Neden geldiniz buraya, öğrenebilir miyim? Dünya kadar işim var. Sabaha kadar çalışmam lazım. Kısa keserek ziyaret sebebinizi anlatır mısınız, dedi Özlem.

Ersin neye uğradığını şaşırmişti. Özlem'in ona bir yabancı gibi davranması da iyice sinirlendirmişti. "Hiçbir şey için gelmemiştim. Gidiyorum." deyip kol çantasını alarak kırık topuklu ayakkabılarını ayağına geçirip topallaya topallaya bahçeden çıkıp deniz uçağına doğru yola koyuldu. Bir yandan ağlıyor bir yandan da söyleniyordu: "Ah! Eşşeklik bende tabii. Kalktım, buralara kadar geldim. Sanki başka biri yokmuş gibi. Ah eşşek kafam ah!" diye söylene söylene yürürken yolda bir kasabalıya rastladı. Ona, deniz kenarına nasıl gidebileceğini sordu. "Köşeyi dön, beş dakikaya sahilde olursun abla." diye yanıt verdi kasabalı.

Ersin duyduklarına inanamadı. Gerçekten Özlem'in eviyle sahilin arası beş dakikaydı. Kasabalının gösterdiği köşeden dönünce beş dakikacıkta sahile gelivermişti.

Sahilde duran deniz uçağı pilotuna doğru sendeleyerek

hızlıca yürüdü ve ona geri dönmek istediğini söyledi. Pilot ise havanın çoktan karardığını ve uçağı kaldıramayacağını ancak yarına gidebileceklerini söyledi.

Ersin, pilotun söyledikleri üzerine "Ne yani? Bu gece burada mı kalmak zorundayım?" diye şaşkınlık ve sinir karışımı bir ses tonuyla pilota sordu. O da "Evet, dedim ya karanlıkta uçuş yapamıyorum." diye yanıt verdi.

-Peki ben nerede kalacağım, diye sordu Ersin.

-Vallahi bu mevsimde tüm pansiyonlar kapalıdır, diye yanıt verdi pilot.

-Ee ben ne yapacağım şimdi, diye sinirden titreyen sesiyle sordu.

Pilot "Ben ne bileyim." deyip Ersin'in yanından uzaklaştı. Aynı Özlem'in ona mesajında yazdığı gibi.

Ersin ne yapacağını bilmez halde kalakalıp sinirden tam gözünden yaşlar süzülecekken telefonuna gelen mesajın sesiyle kendine geldi. Bu tanıdığı sestti. Ata'dan mesaj vardı. Hemen açtı okudu. "Aşkım nasılsın, her şey yolunda mı? Ansızın içime, seninle ilgili bir sıkıntı çöktü. Nasıl olduğunu merak ettim. Her şey yolunda mı? Seni aramak istiyorum ama acil bir ameliyata girmem lazım." diye yazmıştı Ata.

Ersin, mesajı okuduktan sonra yüzüne bir gülümse yayıldı. Göz pınarlarında akmak için bekleyen yaşlarını sildi. Ne olursa olsun Çöpçatan.com'u o suçluların elinden kurtarmalıydı. Kendisi gibi, aradığı aşkı burada bulacak milyonlarca insan vardı. "Adamla o kadar doğru eşleştirmiş ki kurduğum sistem, ne kadar zor bir durumda olduğumu

bile hissediyor. Bunu kaybedemem.” diye yüksek sesle kendi kendine söylendi. Kendine çeki düzen verdi. Özlem'e ne için geldiğini anlatmaya karar verdi ve onun evine doğru yürümeye başladı.

- Demek evin sahile bu kadar yakınmış Özlem Bey, diyerek Özlem'in olduğu yere doğru yürüdü Ersin.

-Pardon anlamadım neye, nereye yakınmış?

Özlem, bıyık altından gülüyor, Ersin geldiğinde yapmakta olduğu resmini elindeki ince fırçasıyla boyamaya devam ediyordu.

-Bir zahmet dön de yüz yüze konuşalım.

-Dönemem. Görmüyor musun, resim yapıyorum. Bölemem şimdi.

-Ay gören de Picasso resim yapıyor sanacak.

-Ayrıca seninle konuşmak için yüzüne bakmam gerekmiyor küçük hanım, kulaklarım arkam dönükken de duyabiliyor. Yoksa seninkiler duyamıyor mu?

-Aman be, tamam!

-Hah şöyle. Biraz hanımefendi ol. Tabii olabilirsen (!)

-Bak ya! Sabrımı zorluyorsun ama.

-Ne o, çocukken herkesi dövdüğün gibi beni de mi döversin, sabrını taşıyorsam?

-Ne dövmesi ya? Hem o zaman çocuktuk.

-İşte ben de ne dövmesi diyorum, konuşarak anlaşmak varken insan gibi, değil mi?

-Biz insan değil miyiz? Onu mu söylüyorsun şimdi sen?

-Yooo, hiç öyle bir şey demedim, nereden çıkarıyorsun ki?

-İnsan gibi deyince otomatik olarak öyle anlaşılıyor da oradan çıkarıyorum.

-Sen görüşmeyeli epey değişmişsin.

-Ne gibi? Pardon!

-Hem kabalaşmışsın hem de biraz aklın kıtlaşmış.

-Ne dedin, ne dedin?

-Biraz zekânla ilgili problemlerin var sanırım, dedim.

-Hiç de bile, Boğaziçi'ni birincilikle bitirdim ben.

-Ya orayı dedem de birincilikle bitirir. Sanki matah bir okulmuş gibi, hayret bir şey.

-Anlamadın galiba, Boğaziçi Üniversitesi diyorum.

-Niye anlamayacak mışım ki?

-Bir yandan da resim yapıyorsun ya ondan diyorum.

-Sen sanırım birkaç işi aynı anda yapamayanlardansın, yazık.

-Bu ne demek şimdi ya?

-Ben hem resim yapıp hem seni dinleyip hem düşünüp hem de sana cevap verebiliyorum demek.

-Acaba bunların hepsini bir arada yapabilmek mi, bir tanesini doğru dürüst yapabilmek mi zekâ belirtisi?

-Pardon anlamadım, diyerek sandalyesinin yönünü Ersin'e doğru çevirdi.

Ersin, onun hassas noktasını yakaladığını fark edince içten içe kıs kıs güldü ve konuşmaya devam etti.

-Anlamayacak ne var ki bunda?

-Ben anladım da seni, sen kıt zekânla ne anlatmaya çalışıyorsun, onu anlat bana?

-Ya zaten zekâm kıtmış, niye anlatmaya uğraşayım ki?

-Ya kızım delirtmesene beni, ne demek istedin söyle-sene?

-Ne demek istediğim açık değil mi?

-Değil hanımefendi.

-Allah Allah! Oysaki çok açık konuştuğumu zannediyordum, hem de kıt zekâma rağmen.

-Açık konuşsan soru sormazdık herhalde, deyip Ersin'in üzerine doğru yürümeye başladı.

-Hop hop ya, ne oluyor böyle? İnsan dediğin böyle mi davranır canım?

-Sabrımın sınavı mısın sen, deyip tam burun buruna geldiklerinde, Özlem uzanarak arkada çalan plağın sesini açtı.

- Hala çocuk gibi bu şarkıyı mı dinliyorsun? 'Benimle oynar mısın?'

-Ne varmış şarkıda zevk yoksunu!

-Kazık kadar olmuşsun hala, oyun oynamak peşindesin. Büyü biraz büyü!

-Sen büyümüşsün de çok iyi olmuş, baksana. Sen git, Demet Akalın, Serdar Ortaç falan dinle. Ancak onlardan anlarsın sen.

-Zevksiz şey, ne anlarsın sen onlardan?

-Sen hem çok zevkli hem de çok akıllısın belli.

-Ne demek istiyorsun sen?

-Ne mi demek istiyorum?

-Evet ne demek istiyorsun?

-Ne demek istediğim açık değil mi?

-Hayır, değil efendim.

-Demek istiyorum ki aklın kıt olmasaydı, hani şu 'saçı uzun aklı kısa' metaforu var ya, hah, işte sen tam öylesin! Saçlarını bu kadar uzatmazdın. Bir de o güzelim saçlarını sarıya boyamışsın. Yazık!

-Ne varmış sarı renkte? Bir kere sarı da değil, o renk yeşil.

-Sanırım sen renk körü de olmuşsun.

-Hayır ya yeşil benim saçlarım.

-Bir kere senin saçların yeşil değil, buğday rengiydi. Bu yapma saç. Allah bilir saçların da kendinin değil, takmadır.

-Ya nerden biliyorsun sen saçlarımın takma olduğunu?

-Bilirim ben. Bak hem bir şey dememe kalmadan kendi ağzınla söyledin. Allah bilir göğüslerin de silikondur.

-Hayır, değil efendim.

-İnanmam.

-Ya, değil dedim ya!

-İnanmıyorum sana, ne de olsa bir yabancısın.

Ersin o sırada Özlem'in elini tutup göğsünü avuçlatır.

-Bak inanmıyorsan elleyip mıncıkласana! Gerçek mi değil mi anlarsın, diyerek Özlem'e zorla göğsünü elletmişti.

Bu sırada Özlem'in annesi Furkan kapıda belirdi.

-Çocuklar böyle ne yapıyorsunuz siz, diye şaşkınlıkla sordu.

Özlem:

-Ya anne şuna baksana zorla göğsünü elletiyor bana?

Ersin:

-Ya Furkan Teyze ne zorlası? Göğüslerin silikondur, diye söyleyip durunca; ben de elle de bak, dedim.

“Çocuklar! Kavga etmeyin ama çok ayıp, kocaman oldunuz artık. Gel bakayım Ersin, sana bir sarılayım. Hoş geldin gelinim, ay pardon, kızım.” diyerek Ersin’e sıkı sıkı sarılır. “Haydi yemek hazır, hep beraber akşam yemeğimizi yiyelim. Kavgasız gürültüsüz ama. Hiç değişmediniz değil mi? Çocukken de böyle itiş kakış kavga ederdiniz, yine aynı. Kızım, kusura bakma da bu ne hal? Kıyafetlerin üzerinden düşüyor.”

“Ne olsun Furkan Teyze, yolda başıma bir sürü şey geldi. Özlem de kendi kıyafetlerinden verdi.”

“Oğlum aşk olsun niye gelip benden istemedin? Kıza böyle çuval gibi şeyleri vermişsin. Ben de çalışıyorsun, seni rahatsız etmeyeyim diye yanına gelmedim. Meğer, Ersin gelmiş. Aşk olsun sana. Baban da çok sevinecek. Haydi bakalım. Ben sana benim kıyafetlerimden vereyim, yarına çarşıya çıkarırsınız Özlem’le. Daha genç işi bir şeyler alırsınız. Bu akşamlık idare ediver kızım. Haydi bakalım, düşün önüme, doğru mutfağa.”

Bahçe kapısından mutfağa girdiler. Sultan Bey çoktan masanın başındaki yerine oturmuştu. Ersin’i görünce şaşkınlıkla ayağa kalktı:

-Oooo, bizim gelin hanım değil mi bu? Maşallah kocaman olmuşsun, hoş geldin kızım, deyip Ersin’e sıkı sıkı sarıldı.

-Hoş bulduk Sultan Amca, diye utanarak cevap verdi Ersin.

-Kızım, hoş geldin de bir deri bir kemik kalmışsın. Bu halin ne senin? Küçükken ne kadar iyiydiniz ikiniz de tom-

biş tombiştiniz. Yanaklarınızı sıkarak severdik. Ne günlerdi be! Hanım, haydi hemen yemekleri koy da yesin kızcağız.

-Bey, tamam. Utandırdın bak kızını, şekilden şekle giriyor, diye tatlı tatlı söylendi Furkan.

-Ya ne utanması ya? Utanacak insan mı o?

Bu sırada Ersin, Özlem’e keskin ve sinirli bir bakış fırlattı.

-Oğlum ne biçim söz o öyle?

-Furkan Teyze boş verin, ben onun densizliklerine alıştım.

Bu sefer de Özlem, Ersin’e keskin ve sinirli bir bakış fırlattı.

-Ben miyim densiz?

-Evet kim olacak başka?

-Benim öyle mi densiz?

-Evet hem densiz hem kaba hem de yapma bebeğsin.

-Aaaa ne bu böyle? Çocuk gibi sofraya başında didişiyorsunuz. Haydi bakalım, oturun da yemeğe başlayalım, diyerek çorbaları koymaya başladı Furkan.

-Eeee kızım, anlat bakalım. Hangi rüzgâr attı seni bizim kasabımıza, diye sordu Sultan hoşbeş ettikten sonra.

Ersin de yaptığı işi ve başına gelenleri kısaca anlattı. Şirketini kurtarıp suçluları yakalaması için de Özlem’den yardım istemeye geldiğini söyledi.

-İyi yapmışsın tabii kızım. Siz bebeklikten arkadaş, hatta beşik kurtmesisiniz. Başka kime gidecektin? Değil mi oğlum?

-Değil baba, önce polise başvurması gerekiyordu. Bi-

liyordunuz ben devlet adına çalışıyorum ve her önüme gelene yardım edemem.

-Aaaa olur mu öyle şey oğlum, diye söylendi Furkan.

-Anne ne demek olur mu öyle şey? Kanun var, nizam var. Kafamıza göre iş mi yapacağım, sonra benim başım derde girer. Hem de böyle saçma sapan bir iş için.

-Nasıl saçma sapanmış benim işim, anlamadım, diye sordu Ersin yine sinirli bir şekilde.

-Şöyle küçük hanım, ben milletin arasını bulacağım diye dirsek çürütmedim okul sıralarında. Senin çöpçatanlık işine ayıracağım vakti, suçlu yakalamak için kullanırım. İnsanlığa bir katkı olur. İşim gücüm bitti bir de çöpçatanlık yapacağım. Ne saçma!

-Saygısız, diye sesini yükselterek söylendi Ersin.

-Ben miyim saygısız? Ne alakası var? Sana yardım etmek zorunda mıyım? Git polise başvur işte. Sana ancak bu kadar yardım edebilirim.

Furkan:

-Aaaa oğlum, kız misafir gelmiş ne biçim konuşuyorsun öyle, ayıp!

-Ya anne, bana Boğaziçi Üniversite'sinden birincilikle mezunum diye o kadar hava attı. Gitmiş milletin gönül işlerine salça olmuş. Bir de bunun için internet sitesi kurmuş, insanları buluşturuyor. Yazık aldığı eğitim çöp olmuş. Eminim, üniversitedeki öğretmenleri böyle bir öğrencileri olduğu için utanıyorlardır.

-Şuna bak ya nasıl konuşuyor işim hakkında, çakma polis! Güya suçlu yakalıyormuş, sıkıyorsa git gerçek polisler

gibi çalışıp suçluları hapse tık bakalım.

Furkan:

-Oğlum, ama misafirimize ayıp ediyorsun. Ne güzel okumuş, bak yalnızlık çekenleri bir araya getirip sevap işliyor. Aferin kızıma.

-Ya tabii sevap işliyor. Saçma sapan işler. Bir de bana yardım et, diye emirler yağdırmaya gelmiş. Sanki benim patronum. Neyse anne ya ben bu gece sabaha kadar çalışacağım. Eline sağlık. Hepinize de afiyet olsun, deyim masadan kalktı Özlem.

Şakacıktan da olsa sinirli davranmak Özlem'i bir hayli yormuştu. Bahçede çiçek kokularını içine çekip sakinleşti. Atölyesindeki sobanın içine birkaç odun attı. Çayını koydu. Çayın suyu kaynayana kadar ateşi izledi. Çayını demledikten sonra, atölyesinin ofis bölümüne geçip bilgisayarının başına oturdu. Bakalım, bu çöpçatan sitesine saldıran suçlular kimmiş, diye hummalı bir şekilde çalışmaya başladı.

Özlem'in sözleri Ersin'in ağrına gitmişti. Ağlamamak için kendini zor tutuyordu ki Furkan:

-Haydi bakalım kızım, sen yol yorgunusundur. Üzerine benim pijamalarımından birini vereyim. Yatmadan önce de ballı sıcak sütünü ve kurabiyeni de getiririm. Sen bu gece Özlem'in odasında yat. O sabaha kadar çalışır, uykusu gelirse de sobanın yanındaki kanepeye kıvrılıverir. Orayı çok seviyor.

-Aynı çocukluğumuzdaki gibi. Sobanın yanında uymayı çok severdik.

-Aaaa hatırlıyor musun?

-Hatırlamaz mıyım? Sıcak kestane kokusu burnuma geldi bile.

-Hah, ne güzel! Yine yaparım ben size kestane. Haydi bakalım gel, odayı göstereyim.

Ersin, Özlem'in odasına girince hem çok şaşırdı hem de garip bir huzur ve sıcaklık hissetti. Odanın içi resmen masallardan fırlamış gibiydi. Oyuncak hayvanlar, pelüsten bir halı, pembe perdeler ve yatak örtüsü. Yatağın yanındaki komodinin üstündeki çerçevede de çocukken çekildikleri fotoğraf duruyordu. Eline alıp gülümsedi.

Furkan, Ersin'in şaşırdığını görünce:

-Fotoğrafınızı bir an olsun bile başının ucundan eksik etmedi. Bu odayı da evlat edinmek istediği kız çocuk için hazırladık beraber. Evli olmadığı için başvurusunu reddettiler. Ama bizim oğlan inatçıdır bilirsin. Hayalinden hiç vazgeçmedi. Bir gün o annesiz babasız kız çocuğunu evlat edineceğini söylüyor. Bakalım, hayırlı bir kısmeti çıkar evlenirse, devlet de ona çocuğu verir.

-Tabii tabii, neden olmasın, diye şaşkınlıkla cevap verdi Ersin.

-Haydi bakalım kızım. Allah rahatlık versin, bir şey istersen bana söylersin. E mi kızım?

-Tamam Furkan Teyzeciğim, teşekkür ederim.

Furkan, odanın kapısını kapatınca ellerini açıp "Rab-bim, şu çocukları madem bir araya getirdin, evlenmelerini de sağlasan. Ölmeden önce biz de mürüvvetlerini görsek." diye dua etti.

Ersin, Furkan'ın getirdiği pijamaları giyip pembeler içindeki yatağın içine bırakıverdi kendini. Onun için yorucu bir gün olmuştu. Özlem'le çekildikleri fotoğrafa bakıp gülümseyerek uykuya daldı. Bu sefer ne koyun saymasına ne gözüne siyah bandını takmasına ne de masal dinlemesine gerek kalmıştı. Masal gibi bir odada uyuyan bir prenesti âdeta. Hemencecik uykuya daldı.

Sabah kuş civıltıları ve pencereden içeri yayılan yase-min çiçeğinin odaya yayılan mis gibi kokusuyla uyandı. Çiçeklerin kokusunu içine çekip güzelce gerindi. Dinlenmiş ve dinç uyandığına çok şaşırdı. Yüzüne bir gülümseme yayıldı. Annesi ve babasını trafik kazasında kaybettiğinden beri böylesine derin uyumamıştı. Yatağın baş ucunda du-ran pembe renkli terlikleri giydi. Pencerenin yanına gidip perdeleri açtı. Yüzüne vuran güneşin ilk ışıkları gözlerini kamaştırdı. Biraz orada kalıp güneşin tadını çıkardı. Özlem'in sabahlığını giyip sessizce aşağı indi. Henüz kimse uyanmamıştı anlaşılan. Yine de ses çıkarmamak için parmaklarının üzerine basarak Özlem'in atölyesine doğru yürümeye başladı.

Özlem, bütün gece çalışmıştı. Çöpçatan.com site-sine yapılan saldırının kaynağını bulmak için sabahı etmişti. Günün ilk ışığı yüzüne vurduğunda sabah olduğunu anlamış ve sobanın yanındaki koltuğun üstüne kıvrılıvermişti. Ersin, Özlem'in uyuduğunu görünce usul usul yanına gitti. Saçları her zamanki gibi dağınıktı, dü-zeltmek için elini uzattı. Sonra dün gece söyledikleri aklına geldi, vazgeçti. Elindeki bir bardak suyu Özlem'in yüzüne

boşaltıverdi.

-Oooo uykucu, haydi sabah oldu, uyansana!

Özlem neye uğradığını şaşırmış bir halde uyandı, eliyle yüzünü silmeye çalışırken:

-Ya ne oluyor böyle sabah sabah? Yüzüme su dökmek de ne demek ya, diyerek kanepenin yanındaki masada duran su dolu sürahiyi alıp Ersin'in başından aşağı boşaltıverdi.

-Yuh be, yuh! Ben sana böyle mi yaptım? Alt üstü bir bardak hatta yarım bardak suyu yüzüne döktüm uyan diye.

-Yahu, insan böyle mi uyandırılır?

-İşte insan olsan başka türlü uyandırırdım.

-Neymişim ben küçük hanım, derken Ersin'i sırtlayıp bahçeye çıkarttı. Ersin bir yandan "Bıraksana beniii!" diye bağıyor bir yandan da "İnsan değilsin." diye de söyleniyordu.

-Demek ben insan değilim öyle mi?

-Evet, değilsin.

"Peki öyleyse, ben şimdi sana insan olmamayı göstereceğim!" diyerek Ersin'i bahçedeki duşun olduğu yere götürdü. Suyu açtı, tepeden tırnağa ikisi de ıslandılar. Birbirlerinin her yerini ıslatmakla meşgulken Furkan, mutfağın bahçeye açılan kapısından seslendi:

-Çocuklar sabah sabah ne oluyor orda öyle, bu ne gürültü? Haydi kahvaltı hazır. Özlem, bahçeden maydanoz ve salatalıkları topla da gel.

-Annen sana diyor bak, ne oluyor diye.

-Bana mı diyor?

-Evet sana diyecek tabii, sen oğlu değil misin?

-Ben oğluyum da bu gürültülerin çıkmasına sebep sensin.

-Ben miyim?

-Evet sensin tabii.

-Tabii suyun altına ben soktum seni değil mi?

-Yahu önce sen başlatmadın mı? İnsan gibi 'Günaydın, sabah oldu.' diyemedin mi?

-Ben insanım da senin anlayıp anlamayacağını bilemediğim için su döktüm yüzüne. Dua et sen 'Büh, büh, büh!' demedim.

-O ne demek öyle? 'Büh, büh, büh!'

-Hani tarlada hayvanları otlatırken söylüyorlar ya çobanlar ineklere.

-Ha ben ineğim sen de çobansın öyle mi?

-Ne çobanı ya?

-Evet, hem de Boğaziçi mezunu bir çoban.

-Madem hayvanların dilinden anlıyorsun ben de sana bundan sonra 'mööö mööö' diye konuşayım.

Özlem 'mööö mööö' diye sesler çıkarınca gülmeye başladı Ersin. Onun gülmesine Özlem de karşılık verip gülmeye başladı. Bir süre kahaahalar atarak duşun altında akan suyun altında kaldılar.

"Oğlum hadisenize, yıkanmanın vakti mi şimdi?" diye babasının seslenmesiyle kendilerine geldiler. İkisi de aynı anda "Tamam geliyoruz." dedi.

Şakalaşarak duştan çıktılar, birbirlerini kuruladılar. Ersin "Teşekkürler Ata" diye yanlılıkla Özlem'e 'Ata' dedi.

-Ata mı?

-Pardon Özlem.

-Ata kim?

-Sevgilim, yani yeni tanıştık, sevgili olacağız.

-Öyle mi Ersin Hanım?

-Ya, ne oldu şimdi?

-Bir şey olmadı.

-Nasıl bir şey olmadı? Suratın yere düşecek neredeyse.

-Yok bir şey, dedim ya!

-Ya Ata, ay pardon Özlem, söylesene ne olduğunu?

-Sen önce benim ismimi doğru söylemeyi öğren. Annemler bekliyor haydi. Sen geç mutfağa. Ben salatalıkları ve maydanozları toplayıp geliyorum.

-Peki Özlem, öyle olsun, diyerek Ersin mutfağa doğru yürüdü.

Özlem kendi kendine “Ne oluyor oğlum, kendi yarattığın rakibini mi kıskanıyorsun? Kendine gel!” diye kendini uyardı. Salatalıkları ve maydanozları hızlıca toplayıp mutfağa doğru yürüdü.

İkisini sırlıslıkla gören Furkan “Oğlum, haliniz ne böyle? Oyun oynayacak yaşta mısınız? Aşk olsun.” diyerek sitem etti. “Haydi yumurtalar olana kadar gidip üzerinizi değiştirin.” diye ikisini de Özlem’in odasına gönderdi. İkisi de hiç konuşmadan üzerlerini değiştirdiler. Tek kelime etmeden kahvaltılarını ettiler. Bir tuhafılık olduğunu anlayan Furkan ve Sultan birbirlerine kaş göz işareti yapıp durdular. En sonunda Furkan dayanamayıp “Haydi bakalım, kahvaltınız bitti. Özlem, oğlum. Ersin’i çarşıya götür. Üzerine göre bir şeyler alın. Baksana üzerinden dökülüyor

kıyafetler. Azıcık da gezersiniz hem.” dedi.

Ersin önce itiraz edecekti. Furkan, burada misafir olduğunu ve ev sahibinin kurallarının geçerli olduğunu söyleyip ikisini de evden gönderdi. Arkalarından da “Çok geç kalmayın, akşama mangal yakacak baban.” diye seslendi.

Özlem bisikletine bindi, Ersin de arkasına bindi. Özlem, önce denize yüzmeye gideceklerini söyledi. Çiçek bahçelerinin arasından geçtiler. Ersin düşmek istemediğinden Özlem’in beline sarılıp tutmamak için dirense de sonra Özlem’in beline sıkı sıkı sarıldı. Aynı çocukluklarındaki gibi... Özlem deniz kenarına gelince kumsalda soyunup kendini dalgaların arasına bırakıverdi. Ersin’i de çağırdı. Tereddüt eden Ersin’e “Korkma kimse bakmaz sana burada. Hem ben yanındayım.” deyince Ersin, Özlem’e koz vermemek için soyunup dalgaların arasına kendini bıraktı. Beraber sessizce denizde vakit geçirdiler, denizin sesini dinlediler, birbirlerinin gözlerinin içine bakarak. Denizde ne kadar vakit geçirdiklerinin ikisi de farkında değildi. Yorulmuşlardı. Denizden çıkıp kendilerini altın sarısı kumların üzerine bıraktılar. Yan yana güneşin altında uyuya kaldılar. Öğle güneşi tenlerini acıtınca uyandılar. Her ikisi de apar topar giyindiler. Sonra bisiklete binip alışveriş için çarşının yolunu tuttular.

-Önce telefon almam lazım, diyerek aralarındaki sessizliği bozdu Ersin.

-Niye ki, yok mu?

-Var da canım istedi bir tane daha almak (!) Ya dün denize bata çıka getirdi ya beni kaptan.

Telefonum da nasibini aldı, bozulmuş. Sabah uyanınca uğraştım ama kurtaramadım.

-Anladım. Ya niye bana uzun uzun açıklama yapıyorsunuz?

-E soruyorsun ben de cevap veriyorum. Ne yapsam suçluyum ben de.

-Tabii telefon lazım, sevgilini araman gerekli değil mi? Maazallah kuş yuvadan uçuverir.

-Niye uçsun ki, diye endişelenerek cevap verdi Ersin.

-Ne bileyim, baksana, dünden beri konuşamadınız.

-Nereden biliyorsun ki konuşamadığımızı?

-Ya nasıl nerden biliyorum, telefonum bozuldu demedin mi, diye endişeli bir şekilde cevap verdi Ersin'e.

-Hem dün akşam mesajlaştık.

-Konuşmadınız yani?

-Hayır, konuşmadık.

-Niye konuşmuyorsunuz ki, yoksa sağır mı senin ki?

-Özlemmm, diye sinirli sinirli cevap verdi Ersin.

-Ee tabii senin gibi birine ancak sağır ve dilsiz biri tahammül edebilir.

-Niyeymiş?

-Sen insanın ömrünü yersin, vır vır vır. Yazık adama.

-Hiç de sağır ve dilsiz değil.

-Ya acaba böyle bir adam var mı, o bile şüpheli. Senin gibi birine kim baksın?

-Bak ya, sana yalan borcum mu var, niye yalan söyleyeyim?

-Yalan borcun yok ama, okuldayken benimle ilgili az

yalan söylemedin sınıftakilere. Ben ucubeymişim de, ailem de ucubeymiş de...

-Ya o zaman çocuktuk, diye utanarak cevap verdi Ersin.

-Ben de çocuktum, diye cevap verdi Özlem. Gözleri doldu.

-Ya tamam bak yine ağlama sakın sulu göz.

-Ve sen benim tek arkadaşımydın, diye devam etti ve ağlamaya başladı. Cebinden bir mendil çıkardı, burnundaki sümükleri sildi.

-Ya tamam, ağlama lütfen, diyerek, tişörtünün koluyla Özlem'in gözyaşlarını sildi Ersin.

-Çocuktuk evet, diye hıçkırarak ağlamaya devam etti Özlem.

-Tamam ama ya, artık çocuk değilsin! Haydi, bir sürü işimiz var, diye Özlem'in ağlamasına engel olmaya çalıştı.

-Peki Ersin, zaten hep senin işlerin daha önemliydi. Benim, senin gözünde hiçbir değerim yoktu, diyerek daha da içli ağlamaya başladı Özlem.

-Olur mu öyle şey? Sen benim en değerlimsin, diyerek sarıldı Özlem'e. Ersin de ona sıkı sıkı sarıldı. Ağlaması biraz yatıştı.

-Ama hiç öyle davranmadın ki bana.

-Aaaa uzattın ama, terapistle bağladın beni. Haydi kendine gel. Her yerin sümük oldu. Gel şu çeşmede yüzünü yıkayalım. Sonra telefonumu alalım. Hem bak sana Ata'nın fotoğrafını göstereceğim benim çöpçatan uygulamasından. Yalan söylemediğimi anlarsın böylece.

-Hay ne Ata'ymış ya, diye sinirli sinirli söylenerek çeş-

meye doğru yürüdü ve yüzünü yıkadı Özlem.

-Hem soruyorsun gerçek mi diye hem de söyleyince sinirleniyorsun, diyerek Özlem'in peşinden sınırlı sınırlı yürüdü Ersin.

Telefon satan mağazaya girdiler. Telefonu alabildiler ama içine takacak sim kart için en az bir hafta beklemeleri gerekeceğini ve şehirden gidip alıp getireceklerini söyledi Hasan. Ersin tam sinirlenip "Bu devirde bir hafta beklenir mi? Millet uzaya tatile çıkıyor." diye söylenecekti ki zaten keyfi olmayan, ağlamaktan yüzü gözü şişmiş Özlem'in sınırlarını bozup yardım etmekten vazgeçmesini diye:

-Olsun bekleriz, telefonlarımı senin telefonuma yönlendiririm Özlem, dedi Ersin.

Hasan:

-Oooo yenge, Özlem Ağabey telefon kullanmıyor bilmiyor musun?

-Ya ne yengesi, diye sinirlenerek cevap verdi Ersin.

-Yenge, ne sinirleniyorsun hemen? Özlem Ağabey'in yanında bir kadın görünce öyle ağzımdan çıktı.

Özlem o sırada araya girdi:

-Hasan Ağabey, yenge falan değil. Böylesini düşmanıma bile önermem. Dünyada bir o bir ben kalsak bile yenge falan olmaz.

-Bak sen! Niyeymiş, neyim varmış ki benim?

-Neyin mi varmış?

-Evet, neyim varmış diye sordum?

-Neyin yokmuş desek daha doğru olur. Hafiften dalga geçerek konuşmaya devam etti Özlem.

-Nasıl neyim yokmuş?

-Bayağı işte...

-Allah'ım ya, ben müneccim boku mu yedim de bileceğim? Soruya soruyla karşılık vermesene!

Ersin'in sinirlendiğini gören Özlem iyice keyfe gelip:

-Okuldayken her şeyi biliyordun ya, şimdi de bileceğini zannettim. Pardon.

-La havle, la havle...

-Diyorum ki neyin var ki? Boy endam desem yok, güdüksün. Güzellik desem her yerin yapılmış. Saçların desem onlar da takma. Sıska gibisin, hastalıklı gibi. Doğru dürüst yemek yemediğin için belli ki beslenememişsin. Yüzün sapsarı, enerjin desen yerlerde, gözünün ferisi sönmüş. Yani merak ediyorum bu Ata'nın sende ne gördüğünü? Hani iç güzellik desem, o da yok. Ha, nereden mi biliyorum? Hemen sen sormadan cevaplayayım. Okulda, mahallede diğer arkadaşlarınla bir olup arkamdan Özlem Hanım "Mööö inek geçiyor, ucube!" diye bağırmandan biliyorum.

Ersin, yıllardan beri Özlem'e çocukken diğer çocuklarla bir olup kötü davranmasının vicdan azabını çekiyordu. Özlem onun tek yakın arkadaşıydı. Bunu neden yaptığını bir türlü bulamıyor, kendi içinde çıkmaza girince de 'Beni terk edeceğini önceden bilmişim ki öyle davranmışım, hak etti.' diyerek kendi kendine cevaplar uydurup kendini rahatlatıyordu.

-Ya çocuktuk o zamanlar, ne kadar uzattın bu konuyu. Ya sen bir doktora falan mı gözüksen?

-Ne doktoruna gözükecekmişim?

-Deli doktoruna ne olacak?
-Psikiyatır mı diyorsun?
-Evet, aynen öyle.
- Millet uzaya çıkıyor, sen hala psikiyatlara deli doktoru diyorsun.
-Aman ya, ağzımdan öyle çıktı.
-İşte buna vizyon, daha doğrusu vizyonsuzluk diyoruz.
Gerçi benimki de laf.
-Hah işte laf! Boş boş konuşuyorsun.
-Sen kalk algoritmalar üzerine yüksek lisanslar yap, sözüm ona okulu birincilikle bitir. Ondan sonra git çöp-çatan diye saçma sapan bir görücü web sitesi kur. Ondan sonra da tabii ki deli doktoru dersin. Bu vizyonsuzluktan bu beklenir. Ben de niye şaşırıyorsam?
-Hem bir dakika, sen benim okulu birincilikle bitirdiğimi nereden biliyorsun, söylemedim ki?
Özlem, yıllardan beri Ersin'in takip ettiği anlaşılacak diye panikleyerek:
-Nereden biliyorum?
-Evet, nereden biliyorsun, diye sordum. Ben söylemedim ki.
-Müneccim boku yedim oradan biliyorum, diye dalga geçerek cevap verdi Özlem.
-Hasta etmesene insanı ya, söylesene!
-Hastaysan doktora git güzelim, diye iyice dalga geçer ses tonuyla cevap verdi.
-Yapma ya, bunu da yapma. Gerçi yapman da normal. Bu espriler neredeyse mağara döneminde kaldı. Sen de

kendini atölye dediğin mağaraya kapadığın için normal böyle mağara döneminden kalma espriler yapman. Ha tabii, o zamanki insanlar hayvan avlıyorlardı, sen de siber alemde suçlu avındasın.

-Benim mağara adamı öyle mi? Sesi ciddileşmeye başlamıştı.

-Evet sensin?

Aralarındaki konuşma bitsin diye bekleyen telefon satıcısı Hasan biraz da sesini yükselterek:

-Aaaa, yenge, Özlem Ağabey! Amma da uzattınız. Şu formu doldursun da yenge, siparişi verelim, değil mi ama? Bir sürü işim var. Sizin kavganızın bitmesini bekleyemem ki.

İki de aynı anda:

-Biz kavga etmiyoruz ki, konuşuyoruz, diye cevap verdiler.

Hasan:

-Valla siz buna konuşmak diyorsanız ben hayatımda hiç kavga etmedim o zaman bizim hanımla. Bir ara gelin de ona da anlatıverin kavga etmediğimizi. Hiç değilse 'Hep kavga ediyoruz.' diye vır vır edip durmaz.

Yine ikisi aynı anda:

-Tamam, geliriz, diye yanıt verip gülmeye başladılar.

Hasan:

-Ya valla yenge, tam tencere kapak olmuşsunuz. Özlem Ağabey, bir garip insandır. Sağda solda görmeyiz, okulda verdiği dersler dışında pek kimseyle de konuşmaz. Valla bakıyorum da senin yanında bülbül gibi olmuş. Maşallah

maşallah, Allah ayırmasın.

Yine ikisi aynı anda:

-Biz sevgili değiliz, diye cevap verdiler.

Hasan:

-He he, değilsiniz. Siz onu benim külahıma anlatın, dedikten sonra formu uzattı. Ersin sipariş formunu doldurup imzasını atarken Hasan, “Özlem Ağabey, inşallah nikah defterine imza atarken de görürüm sizi.” diyerek gevrek gevrek güldü.

-Hasan Ağabey, yok öyle bir şey dedik ya! Hem onun hayatında biri var. Onunla evlenir evlenirse, diye de ekledi Özlem.

-Yapma be abim! Pek de yakışıyorsunuz. Nasip, ne diyeyim ki? Haydi bakalım, formu alayım. Sim kartınız gelince de haber veririm, diye söyledi Hasan.

-Tamam Hasan Bey, teşekkür ederim, diye cevap verdi Ersin.

-Ağabey yalnız biliyorsun, ben cep telefonu kullanmıyorum. Evden ararsın beni.

-Tamam ağabeyim, biliyorum biliyorum cep telefonunun olmadığını. Bu kasabada bir tek senin yok, diye dalga geçerek gülümsedi.

-Senin nasıl cep telefonun yok, diye şaşkınlıkla sordu Ersin.

-Bayağı, yok işte.

-Eee nasıl olabilir ki bu? Hem de bu devirde.

-Böyle işte, hem de milletin uzaya tatile gittiği bu dönemde benim cep telefonum yok. Bak sen şu işe! Hem

unuttun mu, ben mağara adamıyım. Telefona ne ihtiyacım olacak ki?

Ersin söylediklerinden yine pişman olmuş, içinden “Ah şu çenemi bir tutabilsem!” diye hayıflanıp:

-Olabilir ya, bu bir tercih meselesi, diyerek konuyu kapatmak istedi. Ben de telefonumu asistanımın telefonuna yönlendiririm. Acil bir şey olursa da evden ararlar. Olmaz mı, diyerek Özlem'e şirinlik yapmaya çalıştı.

Özlem hiç ifadesini bozmayıp tüm ciddiyetiyle:

-Olur tabii, neden olmasın. Neden olmasın da...

-‘Da’ da ne demek şimdi?

-Sevgilin Ata'yı ne yapacaksın? Zavalıcılık sana ulaşmazsa çok üzülmez mi?

Ersin o sırada Ata'nın varlığını hatırlar.

-Aaaa, evet! Ata bana nasıl ulaşacak?

-Ben de onu soruyorum, sana nasıl ulaşacak diye.

-Ya evet nasıl ulaşacak, diye çaresizce cevap verdi.

-Yahu bu Çöpçatan.com'un sistemini sen kurmadın mı?

-Evet, kurdum.

-Bu soruyu senin bana sorman normal mi şimdi?

-Hayır değil. Bir yandan da Özlem'in sorduğu sorunun cevabını düşünüyordu.

-Tekrar soruyorum, kendinde değil gibisin. Cep telefonu kullanmayanlar ya da bir sebeple kullanamayanlar Çöpçatan.com uygulamasından gelen bildirimlere nasıl ulaşıyor?

-Evet, nasıl ulaşacak?

-Ya kızım sen iyi misin? Bu soruları benim sana sormam

gerekiyor?

-Doğru, haklısın.

-Ya valla şimdi aptal sarışın olmuşsun diyeceğim, ona da kızacaksın.

-Yok, kızmayacağım.

Özlem, sanki hipnozun etkisinde kalmış birini uyandırır gibi parmağını birkaç kere şaklattı.

-Ersin Ersin, iyi misin?

-İyiyim, iyiyim. Sanki hala hipnozdaymış gibiydi. Kaldırımın kenarındaki taşa oturdu. Bir yandan da Özlem'in sorularını düşünüyor. Elleriyle sanki hesap yapıyormuş gibi bir şeyler yapıyordu.

-Kızım delirdin mi sen? Ne yapıyorsun böyle havaya bir şeyler çizer gibi?

-Ya bir dakika, bir şey hesaplıyorum, diye yanıt verdi Ersin, Özlem'in yüzüne bile bakmadan.

-Bak aptal sarışın diyorum sana, duymuyor musun?

-Duyuyorum, duyuyorum.

-Ama bir tepki vermiyorsun?

-Vermiyorum evet, ne var? Sen bana öyle deyince aptal mı oluyorum, diyerek tüm sakinliğiyle cevapladı. Bir yandan da elleriyle havaya bir şeyler çiziyormuş gibi yapıyordu.

-Peki diyelim Çöpçatan.com'a başvurup hayallerindeki aşkı arayan kişi görme engelli ya da gerçekten sağır ve dilsizse ya da cep telefonunun çekmediği bir yerdeyse; o zaman sistem bu insanları -bu Ferhat ile Şirin'ler grubunu- nasıl bir araya getiriyor? Bunu da düşünmüşsündür sanırım!

Havada hesap kitap yapan Ersin, oturduğu yerden kalkıp Özlem'e sarıldı. Yanağına kocaman bir öpücük kondurdu. Ne olduğunu anlayamayan ve kıpkırmızı olan Özlem şaşkınlıkla:

-Ya ne oluyor böyle sokak ortasında öpmeler sarılmalar. Bir de şimdi bu garip dansı yapıyorsun. Delirdin mi kızım sen?

-Evet delirdim, delirttin beni sonunda mutlu musun?

-Neler oluyor söylesene?

-Ne mi oluyor? 'Evraka Özlem, evraka.'

-Ne evrakası?

-Buldum buldum.

-Şimdi de ben delireceğim. Neyi buldun?

-Sorduklarının cevabını.

-Eee neymiş?

-Ne olsun cevapları yok bu soruların.

-Çok güzel bravo, diyerek sokağın ortasında alkışlamaya başladı Ersin'i.

-Bırak şimdi alkışlamayı.

-Niyeymiş?

-Niye olacak, hemen senin atölyene gitmeliyiz.

-Neden?

-Ya neden olacak? Bunlar kurduğum sistemin eksiklikleri. Üzerine çalışıp sistemi güncellemem gerekiyor.

-Ciddi misin ya?

İkisi de yeni bir keşfe ve yeni bir problemi çözmeye doğru yelken açtıkları için çok heyecanlanmışlardı. Beraber problem çözmek çocukluklarında da en sevdikleri

oyun oynama şekliydi.

İkisi de aynı zamanda “Haydi o zaman gidelim.” dediler.

-Ama Ersin, sana elbise alacaktık.

-Ne elbisesi Özlem! Boş ver şimdi elbiseyi falan.

-Annem canıma okur valla dediğini yapmazsam.

-Ya günler torbaya mı girdi? Başka gün alırız.

-Kalacaksın yani kasabada, diye heyecanla konuştu Özlem.

Ersin, o sırada Özlem’in elini sıkı sıkı tuttu, durduğu yerde çekiştirdi.

-Hadi gevezeliği bırak da bisikletine binip eve gidelim bir an önce. Hem bu sırada sistemi çökertmeye çalışan kimmiş onu da buluruz belki, dedikten sonra diğer öpmediği yanağından öpmeye çalışırken dudağına öpücüğünü kondurdu. Bir süre dudak dudağa kaldılar. İkisi de bir hayli şaşkındı. O sırada dudaklarından kalplerine doğru sıcak bir şey aktı sanki. Bu sıcaklıkla ikisinin de yanakları kızardı.

Özlem “Haydi o zaman bir an önce başlayalım.” diyebilip bisikletine doğru yürüdü. Hayatında ilk defa bir kızla öpüşüyordu, üstelik bu kız hayatının aşkı Ersindi. Eli ayağına dolaşmıştı.

Ersin dudaklarını hemen ondan çeken Özlem’e sinirlenmişti. Yine beni bırakıp gidecek diye aklından geçirip bu sefer sinirden iyice kızardı. “E hadi o zaman! Ne oylanıp duruyorsun kırk saattir?” diye yanıt verip bisikletin arkasındaki seleye oturup, Özlem’in beline sıkı sıkı sarıldı, başını da onun sırtına yasladı. Çiçek tarlalarının içinden mis

gibi kokan lavantaların yaydığı kokuyu içlerine çeke çeke hiç konuşmadan hayallere daldılar.

Bahçenin kapısından içeriye girdiklerinde Özlem’in annesi Furkan bahçedeki sebzelerden topluyordu, akşamki mangal sofrasına hazırlık için.

-Hoş geldiniz, masanın üzerinde kek var, yeni çıkardım fırından. Ondan alın bakalım, bir güzel de çay demleyin kendinize. Çok da doyurmayın karnınızı akşama mangal var. Patlıcanlar da pek güzel olmuş baksanıza, şöyle güzelce mangalda közlesin Sultan da size şöyle yoğurtlu patlıcan salatası yapayım. Yoğurdu da dünden mayalamıştım Allah’tan.

-Tamam anne tamam. Şimdi acil bir işimiz var. Çalışmamız lazım.

-Hadi bakalım uslu uslu çalışın, kavga etmeden bak.

-Tamam anne, tamam.

Furkan, onları arkalarından gülümseyerek izledi. “Sonunda hayallerim gerçek olacak. Şu çocuğun evlendiğini ölmeden görebileceğim. Hem de beşik kertmesiyle.” diyerek ‘Hayalim üç kelime, o da şöyle: evli, mutlu, çocuklu’ şarkısını söylemeye başladı. (<https://youtu.be/AEszQw-b3fE>) Hatta sesi, Özlem’in atölyesine kadar gitsin diye biraz da yüksek sesle söyledi.

-Anneeee çalışıyoruz ama, diyen Özlem’in sesiyle şarkıyı kısık kısık söylemeye devam etti. Bir yandan da için için gülüyordu.

Özlem, matematik formüllerini yazdığı büyük siyah tahtasını, tekerleklerinden sürükleyerek bilgisayar masa-

sının yanına yaklaştırdı. Üzerindeki formülleri silecekti ki, Ersin:

-Bir dakika, bir dakika ya, bu formüller ne böyle?

-Hiçbir şey... Üzerine çalıştığım bir siber suçluyla ilgili.

-Bir dakika ya, bu formüller bana bir yerden tanıdık geldi, diye biraz daha incelemeye başladı.

-Nerden gelecek ki, diye endişeyle sordu Özlem

-Bilmiyorum ki, bir yerden çok tanıdık geldi. Biraz incelesen bulurum.

-Ya ne uğraşacaksın şimdi benim formüllerimle, zaten bilmiyor musun bir sürü şey benzer matematikte.

-Biliyorum da bu formüller benim kullandıklarımaya çok benziyor.

“Rastlantı işte.” diyerek Çöpçatan.com sitesinde Söz ile Yemin'i ve kendisiyle Ersin'i eşleştirmek için kullandığı formülleri hızlıca tahtadan sildi. Çalışma ofisine kendisinden başka kimse girmediği ve girse de zaten bir şey anlamayacağı için her şeyi ortalıkta açıkta bırakıyordu Özlem.

-Neyse, bana ilginç bir benzerlik geldi.

-Olabilir, diye geçiştirdi Ersin'i. Elindeki tebeşiri uzatıp hadi bakalım başlayalım, diye konuyu değiştirdi.

-Ya bu devirde tebeşir mi kaldı, diyerek gülümseyip Özlem'in elindeki tebeşiri aldı. Çarşıdaki kaldırımın üzerine otururken havaya yazdığı formülleri tahtaya yazmaya başladı.

Özlem, Ersin'i hayranlıkla izledi. Ersin de Özlem'in onun formüllerine yaptığı eklemeleri izlerken hayranlık içindeydi. Neden herkesin Özlem'i tavsiye ettiğini anlama-

ya başlamıştı. Formüllerle adeta dans ediyordu. Her ikisi de formüllerle dans ediyorlardı, zamanın nasıl geçtiğinin farkında bile değillerdi ki bahçeden gelen müzikle çalışmalarına ara verdiler. Annesiyle babası karşılıklı geçmiş 'Yıldızlar yanında sönük, biliyorum bir gün kapıyı çalacak elinde tek taş yüzük' (<https://youtu.be/ywx4FMQiCdw>) şarkısını hem söylüyorlar hem de göbeciklerini atıyorlardı. Bahçede Sultan çoktan mangalı yakmış, annesi mükellef bir sofraya hazırlamıştı. Annesiyle babası belli ki birer kadeh rakılarını içmiş hafif çakır keyif olmuşlardı ki göbecikleri atmaya başlamışlardı.

-Oooo, anne! Bugün erken başlamışsınız demlenmeye, diye seslendi atölyeden. İrem Derici ne anne ya, ergen gibisin.

-Hanım, şuradan Hadise'yi açsana 'Evlenmeliyiz' diye bir şarkısı var ya, onu açsana pek eğlenceli bir şarkı o da. (<https://youtu.be/N1F8GY0iwSM>)

-Baba yapma ya, Hadise ne ya! Sizin yaşınızdakiler Türk Sanat müziği, türkü dinliyor.

-Oğlum, biz senin gibi yaşlı mıyız? Genciz biz genç enerjik şarkılar dinliyoruz, di' mi hanım, diye göbek atmaya devam etti. Hanım bundan sonra 'Hoş geldin yar yüreğime hadi hadi' diye bir şarkı var ya onu açalım. (<https://youtu.be/Vva78qWTkfs>)

-Offf Sultan Amca, o kadar mı, diyerek Özlem'in memnuniyetsizliğine eşlik etti Ersin.

-Haydi bakayım, çok uzatmayın. Ne dinliyorsak dinliyoruz. Gelin bakalım etleri soğutmayın. Birer kadeh

çocuklara da koy hanım. Yıllar sonra gelinimiz gelmiş kutlamayalım mı yahu, diye rakı kadehini kaldırdı, dans etmeye devam etti.

Özlem ve Ersin birbirine bakıp gülümsememeye çalışarak sanki istemiyorlarmış gibi aynı anda, “Tamam, geliyoruz.” dediler.

Köftelerin biri geldi, biri gitti. Sucuklar, tavuklar, pırzolar pişirildi; yendi. Etleri lüp lüp midelerine indirirlerken, rakı kadehlerinin biri boşalıp biri doluyordu. Demet Akalın'dan 'Aşkın açamadığı kapı' (<https://youtu.be/4-lwOhfUMy8>) Kenan Doğulu'dan 'Güzeller içinden bir seni seçtim' (<https://youtu.be/fA2YiJX1CjM>) şarkıları eşliğinde dördü de bahçede göbek atıyor, halay çekiyorlardı. Hande Yener'den Romeo şarkısı çalmaya (<https://youtu.be/2v0jb7thbVo>) başladığında Ersin de Özlem de robotlar gibi dans edip kahaahalar atmaya devam ettiler. Ersin 'Romeo Romeo' derken Özlem'in gözlerinin içine bakıyordu. Zil zurna sarhoş olmalarına ramak kalmıştı.

Özlem sonra bir istek şarkı yaptı, Kalben'den 'Sen bana fazla iyisin' (<https://youtu.be/kj01w-Gl330>) Özlem de Ersin'in gözünün içine baka baka söyledi. Sonra Ersin bir istek şarkı yaptı Furkan'dan. O da bilgisayardan müzikleri açıp bulup çalışıyordu. 'Telefonun başında çaresiz bekliyorum' diye bu sefer o Özlem'in gözünün içine bakarak söylemeye başladı. (<https://youtu.be/tK5ASJDUM7Q>) Bir yandan da elindeki rakı kadehini bir dikişte içti. Ersin bağıra çağıra bu şarkıyı söyledikten sonra Özlem elindeki kadehteki rakıyı bir dikişte içip:

-Anne, 'Duyanlara duymayanlara' aç, (<https://youtu.be/b5MwRp8BMcQ>) diye bağırıldı. Artık zil zurna sarhoştı. O da bağıra çağıra Ersin'in gözünün içine bakarak duyanlara duymayanlara diye bağırarak şarkıyı söylemeye başladı.

Onlar birbirlerine aşklarına haykırırken Furkan ve Sultan birbirlerine göz kırpıp mutlu mutlu gülümsüyordu. Planları tıklar tıklar işliyordu. İkisini buluşturmak için Özlem'in okuldaki profesörlerinden biri olan Hulusi Gönülçelen ile anlaşılıp 'Görücübacı.com' sitesini açmışlardı. Ersin'in kurduğu Çöpçatan.com sitesini çökertmek ve Ersin'in Özlem'e gelmesi için iş birliği yapmışlardı. Yaşlı profesör de bu siteyi kurarken çok eğlenmişti. Başka türlü iki inatçı keçiyi bir araya getirmenin mümkünatı yoktu. İyice sarhoş olduklarından emin olduktan sonra çocukluklarından beri dinledikleri 'Benimle oynar mısın?' (<https://youtu.be/D8k68E7mh00>) şarkısını açtılar. Onlar dans etmeye başlayınca da sessizce bahçeden evin içine girdiler. Her ikisinin de burunlarının ucunu görececek halleri yoktu. Ayakta durmakta da zorlanıyorlardı. Düşmemek için birbirlerine tutundular, dans etmeye devam ettiler.

Dans ederken Özlem başını Ersin'in omzuna dayayıp saçlarını koklamaya başladı. Ersin de Özlem'in deniz kokan teninin kokusunu içine çekiyordu. Şarkı bittikten sonra bir süre daha sessizce dans ettiler. Sonra Ersin, Özlem'in elini tuttu hem de sıkı sıkı. Bir yandan da düşmekten korkuyordu.

-Çok uykum var, haydi uyuyalım. Odamıza gidelim, diye çekiştirip Özlem'in pemiş odasındaki yatağa üzerle-

rindeki kıyafetleri çıkarıp yattılar. Birbirlerine aynı çocukluklarındaki gibi sıkı sıkı sarılıp uykuya daldılar.

Ertesi günün sabahı, Furkan'ın mutfaktan “Haydi! Kahvaltı hazır, gelin.” demesiyle uyandılar. İkisi de birbirlerine bakıp şaşkınlık içinde aynı anda “Burada ne işin var?” diye sordular.

-Önce ben sordum. Burada ne işin var? Benim odam burası.

-Ya, nerden senin odan oluyor? Burası benim odam, diye kekeledi Özlem.

Sonra ikisi de tam olarak ne olduğunu anlamak için çevrelerine baktılar. İkisinin de kıyafetleri etrafa saçılmış haldeydi. Tekrar birbirlerine baktılar.

Özlem:

-Benim sarhoş olmamdan yararlanıp bana ne yaptın, diye ağlamaklı bir ses tonuyla sordu.

-Sen şaka mısın? Bu benim soracağım soru asıl.

-Ya ne soruyorsun, deyip yorganın altına bakıp çıplak olduğunu fark eden Özlem yatağın içinden çıkmak istemedi.

-Sen nasıl bir insansın! Evine misafir gelen insanı sarhoş edip bir de yatağa atıyorsun. Sana güvenemeyeceğimi biliyordum. Beni terk edip giden insandan ne beklenir ki, diye sinirli sinirli saydırıyordu kelimeleri peşi sıra.

-Ne terk etmesi?

-Bir de ne terk etmesi, diye soruyor.

-Evet ya, nerden çıktı bu terk etmek?

-Siz taşınmadınız mı Özlem?

-Evet taşındık.

-Eee, sen de gittin.

-Ya ne yapacaktım? Annem ve babamla ben de gittim.

-İşte terk ettin beni.

-İyi ki gitmişim. Ayrıca sen de sana çizdiğim pembeş kalbimi parçalayıp savurup attın.

-Ya o sadece bir kâğıt parçasıydı.

-Hiç bile değil, o benim kalbimdi. Yırttın attın.

-Ya kes saçma sapan konuşma. Sen beni terk ettin.

-Sen de benim kalbimi yırtıp paramparça ettin.

-Kes ya kes! Başım kazan gibi ağrıyor zaten. Sakın yorganın altından bakayım deme! Giyineceğim.

-Aman, ben de sana bakmaya çok meraklıyım sanki. Sakın yorganı açayım deme kalkerken dikkat et. Çıplak bir haldeyim.

-Ayy ben senin o iğrenç bedenini görmeye sanki çok meraklıyım.

Ersin yataktan kalktı, acele acele giyindi. Kapıyı çarpıp çıktı. Gittiğinden emin olduktan sonra Özlem yatağın altından çıktı. Gözyaşlarını sildi. O da acele acele giyindi. Yüzünü yıkamak için banyoya girecekti ki kapıyı açarken Ersin'le çarpıştılar.

-Burada da mı rahat yok bana ya, derken Ersin burnunu tutuyordu. Biraz dikkat etsene.

-Ya ne yapayım, bu katta bir tane banyo var. Ne bileyim burada olduğunu, derken Özlem de burnunu tutuyordu.

-İnsan bir kapıyı çalar. Tabii sen insan değilsin o ayrı. Hayvan gibi içip hayvanlar gibi davranıyorsun.

-Ersin ben tuhaf oluyorum.
-Aaaa bu artık sapıklık. Kafa kafaya çarpışınca bile tuhaf oluyorsan... Çekil önümden ya, pis sapık!
-Ersin bak çok tuhaf oldum ben, böyle konuşma.
-İnanılmaz birisin sen ya, sapıklıkta son nokta! Kelimelerimden bile tuhaf mı oluyorsun? Seni polise şikâyet etmek gerek.
-Ersin Ersin, sus lütfen!
-Öyle mi? Sesimi çıkarmayayım, sen de pis sapıklıklarını yap, öyle değil mi? Zaten ne olduysa kadınlar sustu diye oldu! Oh, ne ala! Siz dövün, sövün, sesimiz çıkmaz.
-Ersin, bak çok rica ediyorum. Bi' sus ya!
-Ne yapacaksın susmazsam pis katil? Öldürecek misin beni şuracıkta? O sırada çamaşır makinasının üstündeki makası alıp Özlem'e doğru savurmaya başladı.
-Kızım ne yapıyorsun öyle makasla sağa sola savuruyorsun? Maazallah bir yerinize gelecek.
-Anne ya, şuna bir şey söylesene, diye döndüğünde Özlem'in burnunun kanadığını görür Furkan.
-Oğlum, ne oldu sana böyle?
-Anne Ersin... diye söylenecekken Özlem lafını keserek:
-Ya ne Ersin'i? Bu sapık ben uyurken gelmiş yanıma yatmış. Sabah da zorla ben banyodayken içeri girmeye çalışırken kafalarımız çarptı. Ondan da burnu kanıyor. İyi oldu ona. Yoksa bana banyoda neler yapacaktın kim bilir, dedi.
-Ah be kızım! Biz sizinle ne yapacağız böyle? Dün gece ikiniz de o kadar sarhoştunuz ki uyumak için aynı odaya

gidip sızmışsınız belli ki. Özlem'i de kan tutuyor. Tut da kolundan, bayılmadan burnunu yıkayalım.

O sırada Özlem bayılmak üzereydi. Bunu öğrenen Ersin panikleyip yine çenesini tutamadığı için kendine kızıp "Özlem, lütfen bayılma! Bak hemen yüzünü yıkayacağız şimdi, tamam mı?" diye korku, şaşkınlık karışımı sesiyle şefkatli bir şekilde Özlem'in canını acıtmamak için narin bir şekilde burnundaki kanı temizledi. Furkan, ikisinin de sakinleştiği görünce onları orada yalnız bıraktı. Çıkarken "Haydi bakalım, çaylarınızı koyuyorum. Çabuk gelin!" diye tembihledi.

Kendine gelmek için yere oturan Özlem'in yanına eğilen Ersin, bir yandan Özlem'in kanayan burnuna bakıyor bir yandan da söyleniyordu:

-Neden kan tuttuğunu söylemiyorsun ki?

-Fırsat mı bıraktın? Ne sapıklığımız kaldı ne katilliğimiz...

-Haklısın ama sen de biraz beni anla lütfen. Annemle babam da bu dünyadan beni bırakıp gittikten sonra tek başıma kaldım. İyice paranoyaya bağladım. Neden plazalarda güvenli sitelerde oturuyorum, çalışıyorum zannediyorsun? Bir tek Yemin var sağ olsun. O beni hiç yalnız bırakmadı. Hem ağabeylik hem babalık yaptı bana.

-Hayda, şimdi bir de Yemin çıktı başımıza! Maşallah listen pek kalabalık. Daha kim bilir kimler vardır listende? Sonra da gel bana burada sapık katil muamelesi yap. Hiç tanımamışsın beni.

-Yemin benim ağabeyim, babam gibi diyorum. Sen ne

diyorsun, diye karşılık verdi sinirli sinirli.

-Bilemiyorum Ersin artık, senin hayatında kim kim? Geldiğinden beri ağzından Ata düşmüyor şimdi de Yemin çıktı. Üstelik çöpçatanlık işi yapıyorsun. Sanırım asıl benim kendimi senden korumam gerekiyor.

-Pes artık, sen suçlularla uğraşa uğraşa kafayı yemişsin. Bari mama de olsun bitsin.

-Valla seninki modern pezevenklik mi dersin mamalık mı dersin bilemem ama yasal olmadığı kesin. Bir işler çeviriyorsun. Yoksa kötü yola mı düştün, zorla mı yaptırıldılar bu işi sana? Söyle lütfen. Bak ben de polis sayılıyım. Diğer bildiklerin gibi değilim ama mesleğim polis diye geçiyor.

-Ayyyyy Özlem gerçekten sen kafayı yemişsin. Ne zorlası ne mamalığı. Burnun böyle olmasa gerçekten tepelerdim ya seni, pes artık! Herhalde ufak çaplı bir beyin sarsıntısı yaşadın. Haydi kalk, ben sana şöyle koyu bir Türk kahvesi yapayım. Aklın başına gelir.

Elini tutup oturduğu yerden kalkmasına yardım etti. Birlikte aşağıya mutfığa indiler. Radyoda Emel Sayın'dan 'Elbet bir gün kavuşacağız.' Çalıyor, Sultan ile Furkan şarkıya eşlik ediyorlardı. (<https://youtu.be/uQPLpAl1YZQ>)

-Oğlum nerede kaldınız be ya, diye söylendi Sultan.

-Çaylarınız soğudu be kızım, diye de çıktı Ersin'e Furkan.

Taktik değiştirmeye karar vermişlerdi. Ersin ile Özlem'i yakınlaştırmaya çalıştıkça uzaklaştırıyorlardı. Şimdi B planına geçeceklerdi.

İkisi de aynı anda burun, demeye kalmadan Sultan:

-Haydi bakalım, bırakın şimdi burnu falan. Çabuk çabuk yiyip işinizin başına geçin, dedi.

-Eee tabii, madem suçlu var yakalanacak Özlem'in eline bu ülkede kimse su dökemez kızım. Oğlum diye söylemiyorum.

-Tabii hanım, kaç tane onur madalyası var oğlanın. Başarılı olmasa İçişleri Bakanı arar mıydı, teşekkür için?

-Tabii ki bey adam neredeyse ellerini öpecekti konuşurken.

-Aaaa bir de şu Efsane diye bir hanım kızımız var ya. Valla kaç kere geldi, emniyet adına teşekkür etmeye.

-Efsane mi? O ne biçim isim öyle diye sinirli sinirli söylendi Ersin.

-Ne varmış ki isminde. Anası babası herhalde kızlarının ne olacağını daha doğduğunda anlamış ki bu ismi vermiş. Maşallah su gibi kız, manken gibi. Tam film yıldızı olacak kız da işte vatana millete faydalı olmak için emniyet müdürlüğünde çalışmaya karar vermiş maşallah.

-Aaaa bey bak iyi hatırlattın Efsane'yi özledim, arayayım da gelsin şöyle baş başa bir kahve içelim. Biraz kulağını çekeyim. Böyle bekar bekar nereye kadar diye.

-Ara, ara. Gelsin Efsane kızımızı ben de çok severim. Hatta ben de konuşayım 'Evladım yalnızlık Allah'a mahsus diye.'

-Tabii, konuş. Yazık, anası babası da yok, yetim kızcağız! Analık babalık yapalım.

- Furkan Teyzeciğim, müsaade ederseniz Ersin'e Türk kahvesi yapacağım. Siz buyurun oturun başlayın.

-Kızım ben yaparım sen niye zahmet ediyorsun, misafirimizsin. Bugün var, yarın yoksun.

-Yok yok, yaparım ben. Merak etmeyin Furkan Teyzeciğim; bugün de varım, yarın da olacağım. Aynı Efsane'den de önce burada olduğum gibi, değil mi Özlem?

Özlem olanlardan bir haber burnunu tutmakla meşguldü.

-Efsane, efsanedir yav, iyidir. Teşkilatın gözbebeğidir, deyip hiç oralı bile olmamıştı. Kendi canıyla meşguldü.

Oynadıkları oyunun işe yaradığını gören Furkan ve Sultan birbirlerine göz kırptılar.

-İyi madem kızım, sen yap bakalım, diye hafif kinayeli cevap verdi Furkan.

-Tamam Furkan Teyzeciğim yapıyorum.

Sinirden eli ayağına dolandı. Kahveyi pişirirken taşırıp ocağı kirletti. Temizlemeye çalışırken elini yaktı. Furkan bu fırsatı değerlendirdi:

-Ah Efsane kızım burada olacaktı ki çoktan bol köpüklü kahveyi yapmıştı bile. Neyse sen de yaparsın kızım üzülme. Burası kasaba tabii şehirdeki gibi her şeyi makinalar yapmıyor. Değil mi bey?

-Furkan, gitme kızın üstüne. Alışmış hep makinaların yapmasına, onun ne suçu var? Kalk hanım, sen yapiver de çocuk kendine gelsin.

-Dedim işte, laf dinleyen mi var?

-Neyse boş ver, sen yapiver.

Sağlı sollu sıkıştırılan Ersin, destek almak için kedi gibi sinip Özlem'in yanındaki sandalyeye ilişti. Kısık sesle:

-İyi misin Özlem, diye sordu.

-Beni rahat bırakırsan olacağım, diye tersledi onu Özlem.

-Peki, diye sessizce cevap verdi. Kahvaltısını etmeye çalıştı. Lokmalar boğazından inmiyordu.

"Müsaadenizle, çalışmam lazım." deyip kahvaltı sofrasından kalktı, atölyedeki çalışma odasına gitti.

Bir yandan formüller üzerine çalışıyor bir yandan da ağlıyordu. Herkesin üstüne gelmesi ona çok ağır gelmişti. İşlerin kontrolünden çıkması iyice hırslandırmıştı onu. Bir de 'Efsane Hanım çıktı başımıza' diye söylenirken Özlem içeri girdi.

-Ne olmuş Efsane'ye, diye sorup Ersin için de yapılan kahveyi uzattı.

-Teşekkür ederim, bir şey olduğu yok göz bebeği Efsane'nize.

-Bana bak, sen Efsane'yi mi kıskandın yoksa?

-Ya ne kıskanması?

-Bilmem, bir bozuldun sanki...

-Ne bozulması ya, diye yüzünü kaçırarak cevap verdi.

-Valla şekilden şekle girdin, anlamadım.

Sonra 'Bir efsane seninle beraber olmak' diye şarkı söylemeye başladı. (<https://youtu.be/fH6bDZCv7nk>)

-Allah'ım! Seni biri güncelleyebilir mi lütfen. Yıl 1800 Hakan Peker şarkısı söylüyor.

"Ne varmış şarkıda yahu?" diye söylenirken bir yandan da etrafında dans ederek 'Bir efsaneydi, efsaneydi' diye şarkı söylemeye devam ediyordu.

“Sürümümü güncellesene, update etsene beni haydi! Çöpçatanlar kraliçesi, yalnız kraliçe.” diye dalga geçmeye de başladı.

-Ya sabır, ya sabır! Alain Delon’um benim.

-Hah şöyle, yola gel! Alain Delon gibiyim.

-Evet öylesin maşallah (!) Yandan çarpmıştı bile değilsin. Şarkı o ya şarkı. Sıla söylüyor. Aç dinle. Tipim değilsin üstü kalsın diyor şarkıda. (<https://youtu.be/iV1hEkiGVJI>)

-O nasıl şarkı ya?

-Yarım akıllılar için yazılmış bir şarkı, yani aynı senin gibiler gibi.

-Bir dakika bırak şarkıyı, senin niye gözlerin kırmızı?

-Yok bir şey ya, çekil. Etrafımda dans edip durma Nuh Nebi’den kalma şarkılarla?

‘Meşhurdur aşklarım, bilir arkadaşlarım’ diye başka bir şarkı mırıldanmaya başladı Özlem.

(<https://youtu.be/Lt9m0j-MaWM>)

-Bu ne ya şimdi, kim bilir hangi yüzyıldan kalma şarkıdır?

-Oooo prenses! Sen de gökyüzüne yakın yaşamaktan piyasadan uzak kalmışsın. İdo’nun şarkısı bu.

-Ayyy tam kırosun ne İdo’su ya?

-Ah senin bu hallerin, internet yıkılıyor İdo’yla? Sen hala nerelerdesin? İn güzelim oralardan in.

-Bu ne ya, şarkı yarışmasında mıyız? Annenler ayrı, sen ayrı. Maşallah bir şenlik havasında yaşıyorsunuz.

-Ne o, bu efsane hayatımız zoruna mı gitti?

-Ne zoruma gidecek! Hadi işimize bakalım biz.

-Sen gözüne ne olduğunu söylemeyecek misin? Yüzün gözün de şişmiş. Yoksa ağladın mı sen, yalnızlar kraliçesi?

-Ne ağlaması ya, ayrıca yalnız falan değilim, Ata var.

“Görüntü var, renk yok; sureti var, ses yok.” diye şarkı mırıldanmaya başladı Özlem.

(<https://youtu.be/Z8sYXJIaSwE>)

-Bu ne şimdi, kimin şarkısı bu?

-Nazan Öncel kızım.

-Oooo, off ya, sıktın haaa!

-Valla ben mi sıktım? Sesi olup görüntüsü olmayan Ata mı, onu bilemiyorum. Bu adam gerçekten var mı, emin misin sen?

-Evet, eminim.

-Hiç görüntülü konuştunuz mu? Nerden biliyorsun var mı böyle biri?

-Çünkü Çöpçatan.com eşleştirdi bizi ve o sistemi ben kurdum. Sahte hesapları, sistemim direkt eliyor.

-Diyorsun.

-Evet, diyorum. Ne var ki?

-Hiç... Yok bir şey, ne olacak ki? Sistemi kuran sensin, sahte hesapları sistem kendi eliyor diyorsan doğrudur.

-Aynen de öyle çok bilen. Ayrıca Ata çocuk cerrahı. Minik meleklerin hayatlarını kurtarıyor ve çok meşgul. Şerefiye Sarnıcı’nda yapacağım şirketin yeni ürünlerinin tanıtımını yapacağım ‘Seven Kalpler Buluşma Balosuna’ gelebilecek ancak. O zamana kadar da çok çalışacağını, bizim için vakit yaratacağını söyledi.

-İyi, haydi bakalım. Aman Allah mesut etsin. Başımдан

git de nereye, kime gidersen git.

-Hem baksana senin Efsane'nen varmış. Sen de onunla nereye gidersen gidersin.

-Benim bir yere gittiğim yok Ersin, diye ciddi bir ses tonuyla konuşmaya başladı Özlem. Gelmek isteyen buraya gelir, beni bulur. Kimsenin peşinden bir yere gidemem, diyerek de devam etti.

-İyi aman, bana ne? Ne yaparsan yap. Bu köhne atölyende yaşlanırsın artık biri gelip seni bulacak diye.

-İsteyen gelip buluyor işte senin gibi, diyerek 'işte kuzu kuzu geldim.' şarkısını mırıldanmaya başladı. Artık bunu kim söylüyor bilirsin değil mi? 'Tarkan' diye kulağına fısıldadı.

(<https://youtu.be/NAHRpEqgcL4>)

-Sersem! Tabii ki biliyorum Tarkan kim. O kadar da değil.

-İyi bari, ağlaman da bittiyse çalışmaya devam edelim. Yalnız benim bugün çok vaktim yok, ona göre.

-Ne ağlaması ya, ayrıca sana düşündüğün kadar çok ihtiyacım yok. Şirketin balosu bu kadar kısa vakit sonra olmasaydı buraya adımımı bile atmazdım.

-Mışmışmış da mışmışmış. Evet anlıyorum, diyerek tebeşiri aldı. Bir önceki günden kaldıkları yerden tahtada formülleri yazmaya devam etti.

-Hem niye bugün az vaktin varmış ki?

-Sana ne ya, sana hesap mı vereceğim?

-Yoksa Efsana'yle mi buluşacaksın?

-Sana ne?

-Ne demek bana ne?

-Evet sana ne, belki onunla bulaşacağım. Belki de ben senin gibi sanal, yapma bir şekilde hayatımın aşkıyla tanışacağıma inanmadım. Tesadüfle tanışacağıma ya da bir araya geleceğime inandım. Ve onunla buluşmaya gideceğim. Kim bilir değil mi yalnızlar kraliçesi?

-Hiç de bile, yalnız değilim bu bir, ben senin gibi mağara döneminde yaşamadığım için çağdaş bir yöntemi kullanıyorum, teknolojiyi. Bu da iki.

-Evet güzelim, senin yöntemin daha işe yarıyor, belli. Yanında kanlı canlı birini göremiyorum şu an. Et ete degecek yahu!

-Ayyy bu ne biçim konuşmalar, et ete degecek. Hayırdır mağaradan çıkıp avlandığın zamanları, mağarana et getirdiğin zamanlarını mı hatırladın?

-Uzatmayalım Ersin. Farklı gezegenlerin insanıyız.

-Kesinlikle katılıyorum. Hala siyah tahtada tebeşirle formülleri hesaplıyorsun. Birisi gelse silse bütün emeklerin çöp olacak.

-Kesinlikle katılıyorum. Aynı senin kurduğun sistemi kilitledikleri hatta silmek üzere oldukları gibi. Allah bilir sistemin yedeğinin de siber duvarları sığıdır. Aynı senin hayata bakışın gibi.

-Sana söyleyecek bir şey bulamıyorum. Üç dakika kuralını uygulayacağım şimdi.

-O ne ya?

-Aaaa hayret bilmediğin bir şey de varmış. Üç dakikadan uzun süren kavgalarda sorun bende değil demek oluyor bu.

Saatime bakıyorum ve kaçınıcı üç dakikayı geçirdiğimizi fark ediyorum.

-Psikolojide öyle ne bir kuram ya da kural var. Tartışacak kadar bilgisi olmayan aptalların uydurduğu bir safsata bu.

-İnsan neye inanırsa onu yaşarmış. Bu senin seçimin, diyecek bir şey yok. Bu kadar eğitim, yetenek ve bilginle kendini buraya kapatıp çağın gerisinde yaşamak istiyorsan yapacak bir şey yok. Alan razı veren razı.

-Oooo şimdi de psikolojik çözümlemeler. Önce sen kendine bak. İnsanlar seni sevsin diye neler yapıyorsun. Okuldayken de böyleydin. O salak kızların her dediklerini yaptın. Buna benimle dalga geçmen de dahil.

-Aaaa, yine aynı konulara dön baştan. Gerçekten senin terapi alman lazım. Baksana travma yaşamışsın belli ki.

-Sayenizde küçük hanım, sayenizde... Neyse herhalde o kadar yolu benim travmalarımı konuşmak için gelmedin.

-Hayır, tabii ki.

-Eee o zaman ağzın çalışacağına elin çalışsın. Vaktim az, dedim. Hala aklın benim nerede ne yapacağımla ilgili. Hem ben erkek adamım, nerede ne yapacağımdan sana ne!

-Hoop yine mağara dönemine döndük. Bunları söylerken maymunlar gibi davranıp elleriyle göğsüne vurup maymunlar gibi ses çıkarmaya başladı. Ne o kahvede diğer maymun ay pardon mağaradan erkek arkadaşlarıyla buluşup tavla mı oynayacaksınız yoksa?

-Üç dakika doldu

-Bak sen, hani o safsataydı.

-Belli ki bundan anlıyorsun sen. Herkese zekasına göre

davranmayı seçiyorum. Aynı kendimi buraya kapamayı ve senin gibilerden uzak kalmayı seçtiğim gibi.

Ersin 'Ah işin sonunda Ata olmasa ben sana yapacağımı bilirim.' diye söylenip:

-Hadi tamam haklısın çalışmaya devam edelim, dedi.

-Duymadım, sen haklısın mı dedin?

-Evet haklısın, dedim. Biz medeni insanlar bunu sıklıkla söyleriz.

-İyi bari, bir iki bir şey öğrenmişsin medeniyetten. Bu da bir şey.

-Teşekkürler.

-Aaaa, bak sen! Teşekkür etmeyi de öğrenmiş, diye söylerken maymunlar gibi ellerini göğsüne vurup cevap verdi.

-Ya yapmasana şöyle, deyip gülmeye başladı Ersin. O gülünce Özlem de gülmeye başladı. Sonra ikisi de aynı zamanda ellerini uzatıp "Anlaşma yapalım mı?" dediler. "Kavga etmek yok artık, sadece iş var. Tamam anlaştık." deyip tokalaştılar. Harıl harıl çalışmaya başladılar.

Öğleden sonra Özlem "İşim var." diyerek Ersin'in yanından ayrıldı. O da merakına yenik düşüp onu takip etmek için peşine düştü. Atölyeden telaşla çıkarken de üzeri örtülü tabloya çarptı. Tablo yere düştü. Tabloyu örtüsüyle birlikte kaldırdı telaşla ve örtüsünü düzeltmeye çalıştığında tabloyu gördü ve tabloya bakakaldı. İkisinin de kardan adamın önünde çekildikleri fotoğrafın resmiydi bu. Ama henüz bitirmemişti Özlem. Kendisinin olduğu yer henüz boştu. Onu görünce iyice sinirlendi. 'Kim bilir benim yerime kimi koyacaksın?' deyip tabloyu hızlıca

örttü. Masanın üzerindeki Özlem'in basketbol şapkasını ve onun gözlüğünü çabucak takıp hızlı adımlarla Özlem'in peşine düştü. Üzerinde Özlem'in ona verdiği ve kendisine neredeyse çuval gibi olan kıyafetleri, büyük şapkası ve yüzünden taşan gözlüğüyle dikkat çekmemek için ne kadar çabalasa da saklansana da bu mevsimde zaten yabancı biri gelmeyen kasabalı Ersin'e garip garip bakıp aralarında bu yabancı'nın kim olduğunu konuşmaya başlamışlardı bile. Taksi şoförü Neboş "Ağabey, senin misafir seni takip ediyor." diye haberi Özlem'e ulaştırması için okuldaki bilgisayar dersine gidecek olan oğluna zarf içinde notu yazıp oğlunun eline tutuşturmuştu bile. Notu okuyunca Özlem'in çok hoşuna gitmiş, bıyık altından da gülmüş ve kasabanın çocuklarına ders vermeye başlamıştı. Okulun penceresinden çocuklara ders verdiğini gören Ersin ise çok şaşırılmıştı. Bir süre daha onu izledikten sonra eve dönüp kendini bahçedeki çiçeklerin ortasındaki salıncağa bırakıp sallanmaya başlamış, kendi kendine de 'Ben niye böyleyim, kimseye güvenemiyorum?' diye sorup sorusunun cevabını bulmaya çalışıyordu. Bir süre sallandıktan sonra kara tahtanın başına geçip çalışmaya başladı. Aradan bir zaman geçtikten sonra Furkan ve Sultan'ın "Oooo Efsane kızım, hoş geldin. Gel gel hoş geldin, gözümüz yollarda kaldı." diyen sesiyle çalışması bölündü. Önce onları çalıştığı odanın penceresinden gözledi. Sonra mutfağa geçince gizli gizli mutfağın olduğu yere gidip pencerenin altında saklanıp konuşmalarını dinlemeye başladı ki tam o sırada Özlem bahçe kapısından içeri girdi.

-Hayırdır ne yapıyorsun burada iki büklüm Ersin, diye sordu.

-Hiç, hiçbir şey yapmıyorum, diye cevap verdi; yakalanmanın şaşkınlığıyla Ersin.

-Nasıl bir şey yapmıyorsun?

-Yapmıyorum işte ya.

-Peki şöyle sorayım daha kolay anlarsın belki. Bir şey yapmıyorsun da neden oradasın?

-Ha ben mi?

-Yok dedem.

-Bir şey düşürdüm onu arıyordum.

-Ne düşürdün ki beraber bakalım istersen, diye o da eğiliyordu ki eğilmeden önce Efsane'yi gördü. "Aaaa Efsane gelmiş." dedi mutlulukla.

-Evet, geldi Efsane Hanım.

-Sen nerden biliyorsun, tanıştınız mı ki?

-Yok aman kalsın şimdi muhabbetinizden etmeyeyim.

-Olur mu öyle şey? Haydi aradığını bulalım sonra sizi tanıştırayım.

-Yok ya şimdi böyle üzerimde çuval gibi duran senin kıyafetlerinle rezil gibiyim.

-Ya ne rezilliği saçmalama, sen her halinle güzelsin hem diye söyleyiverdi. Kelimeler ağzından çıkarken söylemesi gerektiğinin farkına vardı ancak çok geçti.

-Öyle mi diyorsun, güzel miyim ben?

-Yani değilsin de senden sonra biraz düşündüm. Mağara adamlığı konusunda belki de haklıydın. Biraz ama, ona göre. Ben de biraz kibar olmaya karar verdim. Yoksa

güzel olduğundan değil yanlış anlama laf olsun işte diye söyledim.

-Öyle mi güzel değil miyim yani, diye ters ters konuşmaya başlayacaktı ki:

-Hani anlaşmıştık ama... Hem bak, ben de siz medeniler gibi haklısın, dedim. Biraz olsun aferini hak etmedim mi?

-Tamam, tamam, ettin. Hem anlaşma da yaptık doğru söylüyorsun.

-Haydi gel seni Efsane ile tanıştırayım. Efsanedir gerçekten, deyip elinden tutup içeri girdiler.

Onları el ele ve Ersin'i üzerinde Özlem'in kıyafetleriyle gören Efsane ne yapacağını bilemedi. Özlem'e deliler gibi aşıkta. Durumu anlayan Furkan:

-Efsane kızım, Özlem'in okuldan arkadaşı Ersin. Bir iş için geldi, birkaç gün sonra şehre dönecek. Kıyafetleri ıslanmış da Özlem'inkilerden verdik.

-Merhaba ben Efsane, diye elini uzattı Ersin'e.

Dedikleri kadar varmış, dergi kapaklarından fırlamış gibi kadın diye aklından geçirip Özlem'in tuttuğu elini bırakıp:

-Merhaba, ben de Ersin. Memnun oldum, dedi ve masadaki boş sandalyeye oturdu.

Efsane gidene kadar tek bir kelime etmedi. Herkesin birbiriyle ne kadar mutlu olduğunu izleyip her gergin anında yaptığı gibi dudak etlerini ısırıp durdu bütün gece. Artık dudaklarında ısırılacak yer kalmayınca çalışması gerektiği için müsaade isteyip yanlarından kalktı.

Ersin kalmadan önce Efsane; isterse formüller üze-

rinde yardım edebileceğini, yüksek fizik mühendisliği okuduğunu, uzmanlığının fizikte deneysel yöntemler üzerine olduğunu söyleyip Özlem'e bakarak göz süzdü. Ersin, Efsane'nin Özlem'e nasıl göz süzerek baktığını görünce içinden 'Aman, sen eksik kal!' diye söylenip kibarca ona teşekkür etti. İhtiyacı olursa muhakkak kendisinden yardım isteyeceğini söyleyip masadan ayrıldı.

'Efsane Hanım, şimdi sen göreceksin. Ben efsane bir formül çözümü bulacağım şimdi.' diye kara tahtanın başına geçti... Koltuğun üzerinde sızdığında neredeyse sabah olmak üzereydi. Furkan gülümseyip 'deli kız' diyerek üstünü örttü. Kara tahtada yazılanların fotoğrafını çekip Profesör Hulusi Gönülçelen'e gönderdi. Mesaja "Bu da bugünkü çalışmaları hocam." diye not düştü. Onlar birbiriyle didişirken profesör de yollarına taş koymak için kontrol altına aldığı Çöpçatan.com web sitesinin uygulamasında değişiklikler yapıyordu. Bu sebeple de bir türlü problemi ne Ersin ne de Özlem çözebiliyordu. Furkan, bahçedeki salıncakta uyuyakalmış Özlem'in de üstünü örttü. "Haydi bakalım deli oğlan, bakalım birbirinizle ne yapacaksınız? İnatçı keçiler!" diyerek saçlarını şefkatle okşadı oğlunun. Evin tüm ışıklarını kapatıp sıcak yatağına, çoktan horul horul uyumuş Sultan'ın yanına yattı. Uykuya daldı. Rüyasında Ersin ile Özlem'in düğününde göbeciklerini atıyordu.

Yüzüne vuran güneşin ışıklarıyla uyandı Özlem. Yine salıncakta uyuyakalmışım diye kendi kendine söylendi. Sabahın geldiğini cıvıldayarak anlatan kuşların sesini dinleyip çiçeklerin kokusunu içine çekti. Duşa girip şöyle

güzel bir kahve yapayım kendime, diye düşünüp annesinin gece üstüne örttüğü battaniyeyi üzerinden alıp ayağa kalktı. Duşa girecekken atölyesinden içeri baktı. Ersin uyanmış, kara tahtanın başında çalışıyordu. Bir yandan ‘Benim o, söylemem ismini, kalbimin tek sahibi o.’ (<https://youtu.be/hNvLBERwmr0>) şarkısını söyleyip hem dans ediyor hem de formüller üzerine çalışıyordu. Ersin bir süre onu gizlice hayran hayran izledi. Şarkı söylemesini dinledi.

“Kimmiş bakalım bu şanssız adam?” diyerek içeri girdi. Elleriyle Ersin’in gözlerini kapatmıştı. Sorusun cevabını beklerken de kulağına ‘Oooo benim o, kimseye vermem benim o. Söylemem ismini, bilir o kendini’ şarkısını o da mırıldanıyordu.

Çalışmaya ve şarkı söylemeye dalan Ersin, Özlem’in sessizce girdiğini ne duymuş ne de fark etmişti. Korkulu ve sinirli ses tonuyla “Ödümü kopardın. Böyle sinsin sinsin gelip ne yapıyorsun?” diye arkasındaki Özlem’e tam vuracaktı ki kulağındaki nefesini duyunca tüm tüyleri diken diken oldu. İçine sıcak bir his yayıldı. Aynı Özlem’inki gibi...

Özlem bir yandan şarkıyı söylemeye devam ediyor, bir yandan da “Çalışmanı bölmüyorum umarım küçük hanım.” diye de ekliyordu. Kendinden geçmek üzere olan Ersin, “Sen kim, benim çalışmamı bölmek kim?” diye hafif sert bir ses tonuyla cevap verdi. İçindeki buzlar eriyordu sanki Özlem’in nefesi kulağına deyince.

“Peki o zaman. Sen devam et, ben bölmeyeyim.” deyip ellerini Ersin’in arkasından beline sarıp gövdesini onununkine yanaştırdı. Hafiften yerlerinde dans etmeye başladılar. İkisi

de aynı anda ‘Oooo benim o, kimseye vermem benim o, söylemem ismini, bilir o kendini, kalbimin tek sahibi o.’ şarkısını mırıldanmaya başladılar. İkisinin de vücudu ateş gibi yanmaya başlamıştı. Özlem arada nefesini, Ersin’in saçlarının arasına üflüyordu. Elleri titremeye başlayan Ersin’in elini tutup, formülleri yazmasına yardım etti. İkisi de bir vakit öylece kaldılar.

“Kahvaltı hazır.” diye atölyeye gelen Efsane’nin sesiyle aniden birbirlerinden ayrıldılar, sanki yanlış bir şey yapmış gibi. Efsane onları öyle sarmaş dolaş, yarı çıplak görünce ne yapacağını şaşırıldı. Ersin’in üzerinde kendisine üç beden büyük gelen Özlem’in tişörtü vardı. Özlem ise duşa gireceği için üzerindeki tişörtü çıkarmıştı.

“Günaydın Efsane, ben de duşa girecektim. Ersin’e biraz yardım edeyim dedim.” diye kekeledi Özlem.

“Günaydın Efsane, nasılsın?” diye kendinden emin bir ses tonuyla, savaşı kazanmış bir kumandan edasıyla ‘Benim o.’ diye şarkısını söylemeye devam etti Ersin.

Efsane ters ters bakarak “Ne kadar güzel, tabii işlerin çabuk biter Özlem sayesinde. İyi yapmış yardım ederek.” diye yanıt verip “Kahvaltıya bekliyoruz.” diye ekledi.

İki kadın arasındaki gerginliğin sebebini anlayamayan Özlem,

-Tamamdır, duş alıp geliyoruz. Pardon, duş alıp geliyorum, dedi.

-Yok, yok. Doğru söyledin. Ben de duş alayım, böyle kahvaltı sofrasına oturmayayım. Hem annelere ayıp olur Özlem’ciğim.

yip söylenirken havlusuyla çoktan kurulanmaya başlamıştı Özlem. “Bana da havlu getirir misin?” diye hiç umursamaz bir edayla Özlem’e seslendi. “Emredersiniz hanımefendi.” diye yanıt verdi Özlem. “Bir de temiz kıyafet getirir misin? Yoksa çıplak mı gezmemi tercih edersin? Gözün gönlün açılır hem bak.”

“Gözlerimin yanmasına daha fazla dayanamam. Emriniz başım üstüne, temiz kıyafetlerinizi de hazırlayayım. Başka bir emriniz var mı?”

“Kahve de yapar mısın? Duştan çıkınca kahve içmeyi çok seviyorum.”

“Emredersiniz hanımefendi. Masaj da ister misiniz?”

“Ay, bayılırım bayılırım!”

“Ya ne kahvesi! Ne masajı! Efsane kahvaltıya bekliyor.”

“Aaaa, doğru! Efsane’ciğini bekletmeyelim. Maazallah kaçır değil mi?” diye ters ters konuşup hızlı hızlı yıkandı.

Hazırlanıp mutfağa geldiğinde herkes kahvaltıya başlamıştı. “Kusura bakmayın, geciktim.” deyip yerine oturdu Ersin. “Efsane yok mu?” diye sorup devam etti. “Emniyetten aradılar, acil göreve gitmesi gerekiyormuş.” diye yanıtladı Furkan. “Kolay gelsin, suçlu yakalamak zor iş. Değil mi Özlem’ciğim?” diye dalga geçerek sordu. “Tabii ki zor.” diye cevap verdi Özlem ciddi ses tonuyla. “Özlem, acaba Efsane’nin işi mi çıktı, kızını kaçırdın mı yoksa ilgisizliğiyle? Kız Kaçıran mısın yoksa sen Özlem?” diye çocuk gibi dalga geçmeye başladı.

-Sabah sabah bu ne ya? Başım şişti ha! Sen Efsane’yle ilgileneceğine bence kendi işinle ilgilen. Yoksa ‘Benim o.’

diye şarkı söylediğin meşhur Atacığın kaçacak.

-Ya niye kaçsın ki?

-Bilmem valla. Madem öyle yakışıklı, çocuk doktoruymuş, hem de cerrah. Kızlar onun peşini bırakmaz bence.

“Hayır ya, benim o!” diye sinirli sinirli cevap verdi. Hızlı hızlı kahvaltısını yapıp yumurtaları, peynirleri, domatesleri ağzına tıktı.

Furkan’la Sultan planlarının işlediğini keyifle izleyip birbirlerine bakıp güldüler. Furkan:

-Hadi bakalım bugün çok işimiz var, çabuk çabuk yiyin, işlerinizi bitirin.

-Tabii ya, akşam rakı balık var. Ben balık tutmaya gideceğim bugün. Güzelce çalışıp işlerinizi erken bitirin bu sefer. Haydi bakalım çocuklar, deyip son lokmasını da ağzına atıp masadan kalktı Sultan. “Rastgele bey!” diye arkasından seslendi Furkan.

Ersin ve Özlem kahvaltılarını çabucak bitirip atölyedeki kara tahtanın başına geçtiler. Akşam yemeğine kadar neredeyse soluk almadan çalıştılar. Ama sorunun sebebini bir türlü bulamıyorlardı. Sanki sürekli bir şeyler değişiyor, diye aralarında konuşup durdular.

Akşam, bol rokallı salata eşliğinde balıklarını yemeye, rakılarını içmeye başlamışlardı. Bütün gün emniyetteki odasında, tahtadaki formüllerin fotoğrafını çekip üzerine çalışıp sorunun kaynağını bulan Efsane, bahçe kapısından içeri girdi. “Bana da yeriniz var mı sofrada, bir kadeh de bana koyar mısın Sultan Amca?” diye sorup zaferi kazanmış bir komutan gibi masadaki yerine yerleşti.

Yemekleri bittikten sonra, Efsane sorunun kaynağını bulduğunu, sistemdeki problemi çözdüğünü anlattı. Özlem ve Ersin hem çok sevindi hem çok şaşırıldı. Sonra da üzüldüler. Problem çözüldüyse artık Ersin'in Özlem'in yanında kalması için bir sebep de kalmamıştı. Yine de her ikisi de meraklarına yenik düştüler. Atölyedeki kara tahtanın başına geçtiler. Sultan ve Furkan bu beklenmedik gelişmenin karşısında şaşkın kaldılar. Profesör biraz daha süre istemişti. Gözüken o ki Efsane, Özlem'i kaptırmamak için altından girip üstünden çıkıp yazılımdaki problemi çözmüştü.

Efsane, Özlem ve Ersin sabaha kadar yazılım üzerinde çalıştılar. Sabahın geldiğini haber veren horozlar öttüğünde Çöpçatan.com üzerindeki tüm engellemeler kalkmış, sistem tekrar çalışmaya başlamıştı. Üçü de sevinç çığlıkları atıp birbirlerine sarıldılar. Üç mucit bir problemi çözmenin heyecanlıyla birbirlerine sıkı sıkı sarılmışlardı. Bütün gece onları izleyip koltukta uyuya kalan Furkan, onların çığlıklarıyla uyanmıştı. Kalkıp yanlarına gitti. Onları sarılıp, birbirlerini tebrik ederken görürken hem çok sevindi hem de Ersin gideceği ve oğlu yine kendi yalnızlığına gömüleceği için üzüldü.

-Küçük mucitler, çözdünüz mü bakalım problemi? Seven kalpleri buluşturacak mısınız bakalım artık, diye söylenerek atölyeden içeri girdi Furkan.

Üçü de aynı anda,

-Eveeeeet, diye bağırıldılar büyük mutlulukla.

-O zaman yumurtalı ekmeği hak ettiniz. Haydi bakalım, kahvaltıyı hazırlamaya başlıyorum. Siz de hemen gelin.

Yine üçü birden aynı anda,

-Tamaaam, diye bağırıldılar.

Furkan'ın ardından üçü aralarında neşeyle konuştular.

Efsane,

-Artık gidersen Ersin, burada işin bitti. Sistem çalışmaya başladı, dedi.

Ersin'in bir anda yüzü düştü. Gülümsemesi kesildi. Özlem'in gözlerinin içine bakarak,

-Evet bitti, gitme vakti geldi. Kahvaltıdan sonra giderim, diyebilirdi.

Özlem'in yüzünün şekli değişmişti. Onun da gülümsemesi kesilmişti. Ersin'in gözlerinin içine bakarak,

-Evet, bitti ve gitme vaktin geldi. Kahvaltıdan sonra gideceksin, dedi. Efsane "Haydi bakalım! Furkan Teyze'yi bekletmeyelim, kahvaltıya..." diyerek atölyeden çıktı.

Ersin ve Özlem bir süre birbirlerine baktılar. Ağlamaklı ses tonuyla Özlem Ersin'e:

-Gidiyor musun?

-Evet. Bu sefer 'ben' gidiyorum.

-Doğru bu sefer 'sen' gidiyorsun, dedi Özlem ve gözlerinden yaşalar süzölmeye başladı. Onun ağladığını gören Ersin "Lütfen ağlama, sulu göz." diyerek Özlem'e sarıldı. Teninin kokusunu içine çekti, o da Ersin'in bebek gibi kokan saçlarının kokusu çekti içine. Bir süre öylece kaldılar.

Efsane "Haydi ama nerede kaldınız?" diye içeri girdiğinde hala birbirlerine sıkı sıkı sarılmış haldelerdi. Efsane bu hallerini hiç umursamadan "Haydi ama, yumurtalı ekmek-

ler soğuyacak!” dedi ve Özlem’in elinden tutup kendine doğru çekti. Onların ele ele önünden gidişlerini izleyen Ersin’in gözünden birkaç damla gözyaşı süzüldü. Elinin tersiyle sildi. “Ağlayacak bir şey yok. Ata seni bekliyor, sersem!” diyerek peşlerinden gitti. Kahvaltı boyunca hiç kimse tek kelime etmedi. Bir tek Efsane çok mutluydu. Ne de olsa günün kahramanıydı. Bir taşla iki kuşu vurmuştu. Hem onların çözemedikleri problemi çözmüş hem de Ersin’in gidişini sağlamıştı. Artık Özlem’le baş başa kalabilirlerdi.

Kahvaltıdan sonra Ersin; Furkan’ın yıkayıp ütlediği, gelirken giydiği elbiseleri çamaşır odasından alıp Özlem’in odasında giyindi. Çerçevedeki fotoğraflarına uzun uzun baktı. Masanın üzerindeki kâğıda pembe bir kalp çizip ‘Ben de.’ yazıp kitapların arasına sakladı.

Sultan’ın “Haydi kızım, deniz uçağı hazırmış. Seni götürüyüm.” demesiyle kendine geldi, telaşla odadan çıktı. Herkesle vedalaştı. Özlem de Ersin de gözyaşlarının akmaması için kendilerini zor tuttular. Özlem, işleri olduğu için uçağı kadar onu uğurlamaya gelemeyeceğini söyledi. Gidişini izlememek için kendini atölyedeki odasına kapadı. Ersin de ağlamamak için kendini zor tuttu, her şey için teşekkür edip Sultan’la beraber uçağı gittiler. Sultan giderken “Unutma, sen bizim gelin kızımızsın. Sana her zaman kapımız açık. Burada bir ailen olduğunu unutma sakın!” diyerek sıkı sıkı sarıldı. Uçak havalandıktan sonra Ersin uçakta, Özlem de atölyesinde hüngür hüngür ağladılar.

Ertesi gün, bir ertesi gün ve diğer günler ikisi de kendini ayrı ayrı ofislerine kapadılar. Ersin de Özlem de neredeyse

kimseyle konuşmadı. Ersin her gece olduğu gibi siyah göz bandını kapatıp koyunları 1250’ye kadar saymaya devam etti. Özlem de pembe göz bandını gözlerine kapatıp beş demeden çoktan uykuya dalıyordu. İkisi de birbirleriyle geçirdikleri bir haftayı hiç yaşamamış gibilerdi. Özlem’in annesi ve babası, Ersin gittikten sonra iyice sessizleşen oğulları için endişeleniyorlardı. Özlem, Efsane’nin de gelmesini istemiyordu. Hatta okulda ders vermeye bile gitmiyordu. Bir çare arayıp duruyorlardı Furkan ve Sultan. Çatlak profesör bile ne yapacağını şaşırılmıştı, bu iki inatçıyı nasıl bir araya getireceğiyle ilgili olarak. Arada Söz gelirdi Ersin’i görmeye. Onu da aradılar ama işlerinin yoğunluğu nedeniyle gelemeyeceğini söyledi Söz. Çaresiz bir şekilde günlük işlerine koyuldular. Arada yiyecek bir şeyler götürüyordu Furkan atölyeye. Özlem’i çocukluklarındaki Ersin’le çekildikleri fotoğrafın tablosunu yaparken görüyor, içi parçalanıyordu. Bu iki inatçı çocuğun bir araya gelmesi için mucize gerekiyordu.

Ersin ne Söz ne de Yemin’le konuşuyordu. Sürekli ‘Benim o’ şarkısını dinliyordu. Ofisi pislik içindeydi. Çikolata, cips, çilekli dondurma paketleri, pizza kutuları her yerdeydi. Ofisin tüm perdelerini kapatmış, bilgisayarın başında gece gündüz çalışıyordu. Özlem’in söylediği sistemin eksikleri üzerine kafa patlatıyordu. Mobil hattı olmadığı zaman insanlar birbirine nasıl ulaşacaklardı? Duymayan, görmeyen gibi özel gereksinimli bireyler için sistemde nasıl iyileştirmeler yapabirdi? Sistemi çökertildiğinde yokluğunda bir sürü karışıklık da olmuştu. Sabır’la Söz

deliye dönmüşlerdi. En skandalı ise aile kurmak ve çocuğu olsun isteyen bir kadını, kısır bir adamla eşleştirmesi olmuştu. Bu olayın sosyal medyaya düşmemesi için gazetecilere, youtuberlara baya bir dil dökmeleri ve hediyeler göndermeleri gerekmişti. Ersin bir yandan tüm bunları bir yandan da Ata'dan neden hiç mesaj gelmediğini düşünüyordu kara kara.

Özlem de atölyesine kimseyi almıyor, gece gündüz resim yapıyordu. Fonda da 'Haydi söyle' çalışıyordu. (<https://youtu.be/byZ52NzzG9g>) Artık eski şarkıları dinlemiyordu Özlem. Ersin belki de haklıydı diye düşünüyordu. Kendini yeniliklere açıyordu yavaş yavaş. Müziğin ritmi de iyi geliyordu, üzgün ve yaralı kalbine. Özlem resim yaparken birdenbire durdu, Çöpçatan.com'un işletim sistemi üzerine çalışırken hem bir gariplik hissetmişti hem de sistemde bazı eksik hizmetler vardı. Mesela şu an dertleşebileceği, soru sorabileceği, ona ne yapması ya da yapmaması gerektiğini anlatacak bir aşk doktoru olsa ne kadar güzel olurdu. Bu çöpçatan.com'da yoktu. İnsanı birleştirmek önemliydi de birleşen insanların bir arada kalması daha önemliydi. Birbirlerini görmeden, sipariş verir gibi istediği özellikleri yazıp ruh eşlerini bulmaya çalışıyorlardı. Aslında neyle karşılaşacaklarını da bilmiyorlardı. Herkes kendini istediği gibi gösteriyordu sanal alemde. Bir de tabii kendi gibi birçok erkek vardı bakir. Saçma sapan filmlerden ya da mesleği yazarlık olanların para kazanmak için abuk sabuk web sitelerine seksle ilgili yazdıklarından değil de bu işin uzmanlarından öğrenebileceği sorular sorabileceği bir yer

de olsa çöpçatan.com da. Hem erkekler hem de kadınlar için. Hatta seksle ilgili kim ne öğrenmek istiyorsa doğru uzmanla bir araya getirse sistem onları. Hatta evlenme, çocuk sahibi olma konularında da uzmanlar olsa diye hayal kurmaya başladı. Fırçayı bırakıp bilgisayarın başına oturdu.

Ersin de Özlem de bilgisayarın başında haftalarca çalıştılar. Çöpçatan.com web sitesi için düzenlemeler yaptılar. Bittiğinde ikisi de aynı anda birbirlerine mail attilar. Ersin, Özlem'in cep telefonu olmadığını sandığı için mail atmıştı ona. Birbirlerinin hazırladıklarını hayranlıkla okuyorlardı. Yeni ürünlerin arkasındaki algoritmalar sanat eseri gibiydi. Birbirlerinin zekalarına yine hayran oldular. Ertesi günün akşamına kadar mailleştiler. Birbirlerine olan hayranlıklarını anlattılar. Sistemi incelerken ikisi de rakip site görücübacı.com sitesinde bazı tuhafılıklara rastlamışlardı. Üniversitede yüksek lisans derslerine giren Profesör Hulusi Gönülçelen hocalarının kurduğu formüllere benzeyen bir yapısı vardı. Hoca hem Boğaziçi'nde hem de ODTÜ'de derslere giriyordu. Her ikisi de hocanın gözde öğrencileriydi. İkisi de sistemdeki izleri takip edip gerçeği ortaya çıkarmak üzere anlaştılar.

Her ikisi de günlerden sonra bilgisayarın başından kalktılar. Önce kendilerini düşün altına attılar. İkisi de yıkanırken 'Benim o.' diye şarkı söylemeye başladılar. Ersin hemen Söz ve Yemin'i arayıp "Çok acıktım. Yemeğe çıkalım mı? Anlatacaklarım var." dedi. Büyük tanıtım toplantısında yapacakları yeni ürünleri duyunca çok heyecanlandılar. Tüm bunlar olurken Söz de Ersin hakkında raporlamayı

Özlem'e yapmaya devam ediyordu farkında olmadan. Ersin, Özlem'le geçirdikleri vakti ve yaptıkları ortak çalışmayı kimseye anlatmak istemiyordu. Kendisinin Özlem'in hayatındaki yerini anlamaya çalışıyordu ki bir mesaj geldi uygulamadan: 'Parti ne zaman prensesim? İşlerimi ayarlayayım ona göre.' Yazan Ata'ydı. Ersin ne yapacağını bilemedi. Bir yandan Ata bir yandan da çocukluk aşkı Özlem.

Özlem'in odasından çıktığını gören Furkan çok sevindi. Hemen yanına gidip "Oğlum yemek hazır. Buraya mı getireyim?" dedi. "Yok anne. Ben gelirim, beraber yeriz." dedi Özlem.

O akşam hep beraber neşeli neşeli sohbet edip yemek yedi Dolmasever ailesi hem de en sevdikleri yemek olan zeytinyağlı biber dolması ve yaprak sarmaları eşliğinde.

O gece Özlem de Ersin de kendini mutluluk ve hafiflik hissiyle yatağa attılar. Uyumaya dalmadan önce yine baş uçlarındaki fotoğraflara baktılar. Her ikisi de koyunları bile saymadan uykuya daldılar.

Sabah, Efsane'nin sosyal medya hesaplarında Özlem'le yaptıkları sabah kahvaltısından fotoğrafları görünce Ersin deliye döndü ve Ata'ya hemen yanıt verdi 'İki hafta sonra bu akşam canım. Gelişini dört gözle bekliyorum.' diye. Bilgisayarının başında Gönülçelen hocalarının izlerini takip eden ve onu bulmasına ramak kalan Özlem, Ersin'in Ata'ya yazdığı mesajı okudu. Sinirlenerek "Öyle mi küçük hanım? Demek Ata'yı seçiyorsun. Ben sana yapacağımı biliyorum." diyerek çalışmasını hızlandırdı. 'Büyük bir heyecanla buluşmamızı bekliyorum prensesim.' yazan

cevabı okuduktan sonra Ersin de "Efsane Hanım'la efsane yaşamlar dilerim sana Özlem Bey." diyerek büyük bir hışmla bilgisayarının başına oturdu ve çalışmasına devam etti. O da aynı Özlem gibi Gönülçelen hocasının izlerini takip etmiş onu bulmasına ramak kalmıştı.

Aradan birkaç gün geçtikten sonra her ikisi de Görücübaşı.com'un kurucusunun Gönülçelen hocalarının olduğunu, Özlem'in suçluları bulmak için yöntemlerinden biriyle öğrendiler. Bu durum onların kafalarını çok karıştırdı. Koca profesör hocaları niye böyle bir şey yapabiliyordu ki? Çok garipti... Tüm dünyanın peşinden koştuğu bir akademisyendi. Her ikisi de bu duruma bir anlam veremedi.

Özlem, bir sabah annesinin gizli gizli "Tamam Hulusi Hocam." diye konuşmasını duydu.

-Anne hayırdır Hulusi Hoca mı dedin sen?

-Yok oğlum. Ne Hulusi Hocası? Yanlış duydun herhalde uyku sersemi. Gel sana bir kahve yapayım kendine gel, diye çabuk çabuk konuşup konuyu değiştirdi.

Özlem kendi kendine "Uyku sersemi yanlış duydum herhalde." deyip gözlerini ovuşturdu.

-Olsun oğlum olur öyle, dedi Furkan.

-Aaaa anne! Bir şey aklıma geldi. Odama çıkıp geleceğim. Kahve pişene kadar gelirim, dedi.

-Haydi bakalım, çabuk ol, deyip derin bir oh çekti. Telefonda Hulusi Hoca'ya, çocuklarının kendisini yakaladıklarını, dikkatli olması gerektiğini söyledi.

Bu sırada odasında okuldaki defterlerinden birini arayan Özlem, kitaplarının arasında Ersin'in çizdiği kalbi

buldu. Kalp çizip 'Ben de.' yazmıştı bir de. İçinden 'Ama Ata'yı seviyor o.' Dedi. Sonra da 'Salak! Ata sensin ya!' dedi. "Olmak istediğin kişi değil mi Ata?" diye de aynaya bakıp kızgın kızgın söylendi.

-Oğlum haydi! Kahven hazır, diye alt kattan seslendi Furkan.

Elinde, Ersin'in yaptığı kalpten kartla bir çocuk gibi sevinerek mutfağa annesinin yanına koştu. "Anne baksana, o da beni seviyormuş." diye kalpli kâğıdı gösterdi. "Kim oğlum, kim?" "Ersin anne, kim olacak?" "Şükürler olsun Allah'ım, beklediğim mucizeyi gönderdin bana. Tabii oğlum neden sevmesin hep seviyordu ki zaten. Hulusi Hoca bile öyle diyor hem bak." diye göbek atarken, ağzından her şeyi kaçırdığını fark etti.

"Anne, ne Hulusi Hoca'sı! Sen şu işin aslını astarını bana bir anlatır mısın?" dedi. O da olan biten her şeyi anlattı. Özlem sevinse mi üzülse mi bilemedi. Ersinle böyle bir araya gelmelerine çok sevindi ama kendi öz anne ve babasının arkasından iş çevirmesine çok sinirlendi. Bu kadar mı çaresiz durumdayım, diyerek eşyalarını toplayıp evi terk etti.

-Oğlum, oğlum dur! Biz seni sevdiğimiz için, diye arkasından bağırırken Sultan:

-Hanım bırak çocuğu. Kocaman oldu, hala çocuk muamelesi yapıyorsun. Biraz kendi kendine kalsın ve düşünsün.

-Peki bey doğru söylüyorsun.

Özlem bir hışımla Söz'ü aradı ve yanına geleceğini söyledi. Söz, kasabadan hiç çıkmayan Özlem'in "Geliyorum." demesiyle ortada büyük bir olay olduğunu anladı.

Özlem Söz'ün şehirdeki evine gelir gelmez henüz sınırları yatışmamış olsa da ne var ne yok anlattı.

-Yani sen Yemin'le bizi, Ersin hakkında daha kolay haber alabilmek için mi eşleştirdin?

-Evet, yani hayır. Öyle değil tam olarak.

-Nasıl öyle değil? Bayağı öyle olmuş işte.

-Ama çok iyi anlaşıyorsunuz işte. Bak çöpçatan.com işe yarıyormuş demek ki.

-Biz zaten ona inanıyoruz da inanmayan sensin. Tüm bunlar her şeyle dalga geçen, kibirli halinden oldu. Ya Yemin beni gerçekten sevmiyor ve sistem eşleştirdi diye seviyorsa?

-Ya nasıl tanıştığının ne önemi var ki, mutlu musunuz?

-Evet mutluyuz?

-Eee, öyleyse?

-Ya öyle zannediyorsak?

-Kalbin ne diyor, söz kalbin?

-Kalbim onun için atıyor ve deli gibi evet diyor.

-Hem sen benim tek arkadaşımısın. Sana zarar verecek bir şey yapar mıydım ki ben?

-Yapmazdın.

-Eeee, o zaman?

-Peki, ama hemen sinirim geçmez sana.

-Peki peki... Geçsin de ne zaman olursa olsun.

-Ceza olarak bana şirketin tanıtım partisinin sunumunu hazırlamaya yardım edeceksin.

-Etmez miyim? Ne kadar vaktimiz var?

-Üç gün.

-Ne! Üç gün mü? Çok az zaman kalmış, hadi işe koyulalım. Çöpçatan.com'a yakışır bir sunum olsun. Şerefiye sarnıcındaydı değil mi?

-Evet.

-Oranın içerisi muazzamdır, bir de ışıklarla bir gösteri düzenleyelim. Gelenler kendini bir aşk masalının içine girmiş gibi sansın.

-Ay, harika fikir! Haydi başlayalım o zaman.

Bir yandan Özlem Söz ile, Ersin de Yemin ile harıl harıl çalışıyorlardı. Toplantındaki her detayla tek tek ilgileniyorlardı. Ersin'in de Özlem'in de aklında birbirlerinden başka kimse yoktu ama birbirlerine adımı nasıl atacaklarını da bilmiyorlardı.

Toplantı günü gelip çattı. Ersin hem şirketinin yeni ürünlerini tanıtacağı hem de Ata ile tanışacağı için çok heyecanlıydı. Bir yandan da çok huzursuzdu. İçini kemiren bir şey vardı ve bu duygunun adını bir türlü koyamıyordu. Hem çok sevinçliydi hem de çok üzüntülü. Hayatının aşkıyla bugün tanışacaktı ve Özlem'e de ömrünün sonuna kadar veda edecekti.

Tanıtım toplantısını balo gibi tasarlamışlardı. Çöpçatan.com'un tüm üyeleri davetliydi. Beyaz atlı prensi ve kalplerinin prensesleriyle buluşmuş ve buluşmak isteyen herkes bu baloya davet edilmişti.

Balo günü gelip çattı. Herkes çok heyecanlı ve telaşlıydı. Tüm şirket bu gecenin masal gibi geçmesi için hazırlıkları son kez kontrol ediyorlardı. Ersin, evinde bu gece için özel olarak tasarlatıp diktirdiği elbisesine, ayakkabılara, takı-

larına bakarken gözü yatağının baş ucundaki komodinin üzerinde duran Özlem'le çekilmiş çocukluk fotoğraflarına takıldı. Uzun uzun fotoğraflarına baktı, gözünden bir damla yaş süzüldü. Silerken 'Seni koca şapşal!' diye söylendi. Sonra Özlem'in fotoğrafını öptü, kalbinin üstüne koydu. 'Benim o' şarkısını söyleyip dans etmeye başladı kendi kendine.

Özlem, bu gece için özel olarak tasarlatıp diktirdiği smokinine, kol düğmelerine, ayakkabılarına bakarken gözü yatağının baş ucundaki komodinin üzerinde duran Özlem'le çekilmiş çocukluk fotoğraflarına takıldı. Uzun uzun fotoğraflarına baktı, gözünden bir damla yaş süzüldü. 'Bu sefer ağlamayacağım.' diye içinden söylendi. "Aynı Ersin'in söylediği gibi madem ben mağara adamıyım, istediğimi gidip alacağım o kadar." Gözyaşını silerken 'Seni koca şapşal!' diye söylendi. Sonra Ersin'in fotoğrafını öptü, kalbinin üstüne koydu. 'Benim o' şarkısını söyleyip dans etmeye başladı kendi kendine.

Şerefiye Sarnıcı'nda hazırlıklar tamamlanmıştı. Merdivenlere kırmızı halılar serilmiş, müzisyenler yerlerini almış, rengarenk şekerler ve pastalardan oluşan masa süslenmişti. Balo havasını ışıklarla üç boyutlu olarak yaşatacaklardı. Onun da son hazırlıkları tamamlanmıştı. (<https://youtu.be/d4TbxPbRFmU>) Misafirler yavaş yavaş gelmeye başlamıştı. Ersin herkesi merdivende karşıyor, tek tek herkesle ilgileniyordu. Her gelene heyecanla bakıyor aralarından gözüyle Ata'yı arıyordu. Kalbi yerinden çıkacak gibi atıyordu. Özlem'in de...

Sarnıca açılan kapıdan içeri girdiğinde, Ersin diğer davetlilerle ilgileniyordu. Yavaşça arkasına yaklaştı. Kulağına ‘Benim o’ şarkısını fısıldadı. Şarkıyı duyan Ersin’in tüm tüyleri diken diken oldu... Vücudu ateş gibi yanmaya başladı. Özlem onu belinden tutup kendine doğru çevirdi. Ersin neler olduğunu anlayamıyordu, çok şaşkındı. Özlem’i karşısında görünce eli ayağına dolaştı. Ne diyeceğini, ne yapacağını bilemedi.

“Merhaba prenses. Bir dilet tuttum, sen gerçek oldun. Benimle dans eder misin?” diyerek elini uzattı.

Ersin iyice şaşırды, bu cümleleri ona Ata kuruyordu. Hem de her mesajlaşmalarının sonunda. Kekeleyerek ve sinirli bir şekilde “Yoksa, yoksa...” diye soran gözlerle bakarken cümlesini Özlem tamamladı. “Evet, Ata. O da benim.” dedi. Bunu duyan Ersin, “Yalancı!” deyip Özlem’in yüzüne vurdu. Arkasını döndü. Tam kapıdan çıkacakken Özlem onu elinden yakaladı. Kendisine doğru çekip gözlerinin içine baktı. “Benim o. Özlem de Ata da benim.” Ersin “Yalancı...” diyerek gözlerinin içine baktı. Yine Özlem’in gözlerinden yaşlar süzölmeye başladı. Ersin “Bu sefer ağlamak yok prensesim. Ne sen ne de ben gözyaşı dökceğiz artık.” diyerek tuttuğu elini öptü. Ersin bir süre öylece kaldı. Ne yapacağını bilemedi. Özlem’in tuttuğu elini çekti. Tekrar arkasını döndü. Özlem tekrar elinden tuttu, kendine doğru çekti. “Bu sefer seni bırakmayacağım küçük hanım.” diyerek kulağına fısıldadı, boynundan öptü. “Artık balonun açılış dansını yapalım mı prensesim?” diye söyledi gözlerinin içine bakarak. Özlemin de kalbi yerinden

çıkacak gibiydi ama heyecanını belli etmek istemiyordu. Ağlamamak için de kendini zor tutuyordu ama gözyaşları onu dinlemiyordu. Ersin’in gözlerine bakarken gözyaşları süzölmüyordu.

Özlem’in titreyen eli, kalbinin nasıl attığını ve heyecanını anlatıyordu Ersin’e. O da onun gibiydi. Tüm bedeni titriyor, bedeni alev gibi yanıyordu. Gözyaşları onu da dinlemiyordu, akıyordu göz pınarlarından. “Sulu göz, beni de ağlattın. Haydi, makyajım daha fazla bozulmadan dansımızı edelim.” deyip Ersin’in uzattığı eli tuttu. Dans etmek için, merdivenlerden inmeye başladılar. Onları izleyenlerin alkışları arasında ve fonda çalan ‘Benimle oynar mısın?’ şarkısı eşliğinde.

Gökten üç elma düşmüş. Biri yazana, biri okuyana, biri de ‘Bir dilek tuttum, sen gerçek oldun.’ diyebilenlerin başına. Kalplerinden geçen dilekler kabul olsun diye...

SON